

helenka dražná

setec

honza polydor

ivan šrámek

kamil tatar

D Ě J S E
C O D Ě J

t a t a r o

s b í r k a k r á t k ý c h p r ó z a p o e z i e

Copyright © Tataro 2003

Copyright © Kamil Tatar, Ivan Šrámek, Helena Dražná, Jan Polydor, Setec 2003

Typo a layout: Kamil Tatar

Illustrations © 1998 The Pepin Press B/V

Vydal ateliér Tataro, Náchodská 94, Praha 9 – Horní Počernice v březnu 2003.

Všechna práva vyhrazena.

D Ě J S E
C O D Ě J

Helena Dražná

Na honěné

Sedím v pohodlné, i když málo prostorné sedačce a přemýšlím si. Koukám do kuchyně, jak tam po zdech poletují stíny a vypadají, že jsou ve slavnostní náladě. Usmívají se na sebe, tančí a zpívají. Line se odtamtud vůně dobrého jídla i krásné hudby. Klid téhle noční hodiny se zhmotňuje ve zvuk jazzové trumpetky. Jemné světlo mě uklidňuje a zároveň nabádá k větší snaze. Ke snaze něco napsat.

Na stolku přede mnou leží modrý linkovaný sešit. Jeho stránky hladoví po inkoustu, zatím ale zejí prázdnotou. I oranžové pero na mě upírá prosebné zraky a chová naději, že se jednou nebudu trápit nad pustinami bílého papíru. Jenže s myšlenkami to máte složité. Nemůžete jim poručit, nemůžete je zmermomocnit, znásilnit je, nelze si je do hlavy vpravit. Ony si jen tak nečinně vysedávají na mém stole a zubí se na mě. Občas mě napadá spousta věcí najednou a já marně lovím tužku, abych si něco poznamenala. Všechny se pak zase uhnízdí na mém stolku a jen tak si sedí a koukají, jak shrbeně sedím nad stolem a oči mi proplouvají v nekonečné poušti bílých listů. Občas si ty potvory vskočí jen tak do mé hlavy na výlet, jen tak na letnou návštěvu. Pozdraví, ale nepředstaví se. A sotva se otočím, abych jim udělala kafe, tak jsou pryč. Úplně bez varování, bez rozloučení, prostě pryč. Zpátky na psacím stole, kde se spolu s ostatními uprchlicemi smějí mé bezmocnosti. A někdy zase se některé u mě na návštěvě zalíbí a zůstanou si tam sedět i dýl a pak se občas i představí a pomalu vyprazdňuje bombičku plnicího pera. Několik dnů se z toho neslyšně raduju. A pak zas zmizí a já znovu skáču po stole a ony uskakují a smějí se. A tak pořád dokolečka. Připadá mi, že si s nimi hraju na honěnou. Ještě to sice nevědí, ale já jednou vyhraju.

Noční příhoda

Rozespale rozlepi jedno z očních víček. S urputnou touhou přemluvit tělo v tuto brzkou hodinu k činnosti se o totéž pokouší s druhým víčkem. Úspěch střídá zklamání z dokonale ztuhlých údů a otupělé mysli. Čimčaráci za okny provolávají slávu novému dni. V myslí proběhly první náhodné veršičky:

V tomto ptačím zpěvu/Najdu v sobě něhu ...

Jenže co dál? Tělo stále odmítá jakoukoli aktivitu. Dřevěná končetina se jemně ohne v kolenním záhybu a stáhne tak zmrzlé chodidlo pod duchny. Zacvaká topení a pes sebou neposedně zavrtí. Venku stále zní sonáta prvním slunečním paprskům, co s mateřskou něhou hladí omrzlou trávu. Ruka šátrá v bezedné tmě blížícího se úsvitu po gumičce. Má. Poprvé se tělo uvolilo napřímit, klouby zachrastí. Nezbedné vlasy jsou donuceny k tvaru. Mátožně se vyvrtá ze spárů bachraté peřiny a s lehkým zaduněním dopadne první končetina na podlahu. Na protější posteli se kdosi nervózně převalí na druhý bok. Nahmatá tlačítko na lampičce a cvakavý zvuk doprovodí první oslepující záblesk světla valícího ho se na stůl. Opatrně zaloví v kelímku s psacími potřebami, co nejtíššeji, aby nevyruval spánku obětí na protější posteli. Ta se už teď zmítá nápadně podobná mouše v sítech šťastného pavouka. Ruka uchopí pero a rychlým pohybem do jeho útrobu vtlačí bombičku. Násada počne slintat na papír první kapky inkoustu. Hodiny odkryjí nemilosrdnou pravdu o časném jitru a potěšení ptáci hledají novou oběť svého zpěvu. Pero se dál sune po papíře a s napětím očekává další výplody autorovy fantazie. Mozek se dožaduje okysličení a významným zívnutím nutí tělo vrátit se k přerušnému spánku. Cvakavý zvuk vyprovodí poslední světlo a zmuchlaná postava se vrací do postele. Bystří zpěváci za okny zesílí své hlásky a lákají nové lenochy k procitnutí. Klubíčko na protější posteli se opět pohnulo. Zledovatělé chodidlo se energicky stáhlo pod peřinu. Bezvládná mysl se oddává únavě a nevědomky čeká na oponu dělící spánek od bdění. Silný tahač opon malého nočního divadýlka pracuje rychle a bez známek únavy. Těsně před koncem vystoupení si herec pomyslí: „Budu spisovatel ...“ a pak už jen pocítí, jak opona polechtala parkety jeviště. Sálem se nese potlesk zpěváků v korunách.

Sen o žlutých cedulkách

Šla jsem širokou ulicí. Dobroty z výfuků všech kolemjedoucích vozidel mi plnily nosní dírky a oči pálily jako by byly plné mýdlové pěny. Pořádně jsem je protřela, až se skoro nemohly dostat ven z důlků, jak moc jsem na ně tlačila. Rozkoukala jsem se. Pomalu jsem zase spatřila obrysy šedých panelových budov a velkého obchodního centra. Naproti mně se zjevil stařeček ve flanelové košili a úzkostlivě třímal řemínek malého voříška. Minula jsem je rychle, ponořena u dna svých myšlenek. Nešlo si ale nevšimnout žluté cedulky přilepené na jeho čele. Znovu jsem důkladně promnula oční jamky a lokla trochu automobilových výparů. Otočila jsem se právě ve chvíli, kdy voříšek ulehčeně očůrával pouliční lampu a přitom se na mě se zvláštním pohledem otočil. Nad čumákem mu svítila tatáž žlutá lepicí cedulka. Vrátila jsem hlavu zpět do směru pohybu a jen to mě zachránilo od srážky s krásnou slečnou v dlouhém kabátě se žlutou cedulkou na čele. V poslední chvíli jsem se jí vyhnula a na několik minut chůze jsem zaměřila mysl řešením záhady žluté cedulky. Řidič bílé felicie mě na přechodu s úsměvem pustil a žlutá cedulka uprostřed jeho hlavy zářila jako zelené světýlko chodcům na semaforech. Došla jsem k cíli. Paní s nákupními taškami spěchala odevzdat prostorný vozík a podřábala se hřbetem ruky po žlutém papírku na čele. Pán ve smokingu cosi nesrozumitelného zahulákal do vysílačky. Jeho lísteček se odrážel od skla vchodových dveří. S rozpakami jsem vešla. Přelétla jsem halu rychlým pohledem a nevěřícně jsem studovala žlutá znamení uprostřed hlav všech přítomných. Všichni zabráni do nejrozičnějších činností, ale se stejnou žlutou skvrnou na čele. Se stejnou lepicí cedulkou, se stejným nápisem. Ano, nápisem – JÁ. Na každé hlavě to samé. Zmateně jsem si osáhala čelo. Nic. Vůbec nic. Zastavila jsem se tam uprostřed obrovské haly a nechala se nechápavě míjet postavami se žlutými nalepovacími lístečky. Do květovaného kočárku jsem se neodvážila nahlédnout. Znovu jsem zběsile přejela rukou po oroseném čele, opět se stejným výsledkem. Všechno mě počalo bolet a tváří v tvář téhle situaci jsem zbaběle ustoupila a zavřela oči. Když jsem je znovu otevřela, ležela jsem už ve své posteli, doznávaly poslední tóny Dvořákovy deváté symfonie a z tohohle odporného snu mi zbyla jen ta tupá bolest hlavy.

Na nádraží

Ve velké nádražní hale
Pospíchají nosiči cizích kufříků.
Lokomotiva si nedočkavě odfrkne
A kroužek páry se vznese
Za zvědavého pohledu cestujících
K prosklené střeše.
Výpravčí zamává zeleným štítkem
A pohádková mašinka
Se pouští dobýt dálavy.
Prodavač lahůdkových párků v rohlíku
Ponoří novou várku do vroucí vody
A netrpělivě se rozhlédne po hale.
Znuděný hlas rozhlasové slečny
Se rozezní halou
A mladí trampové poslušně nastupují
Za vedoucím do nekuřáckého vagonu.
Tabule s odjezdy zacvaká
A oznámí tak pětiminutové zpoždění.
Nosiči cizích kufříků se loudavě vracejí
A cestou si koupí lahůdkové párky
U zadumaného mužika za oroseným vozíkem.
Začíná se stmívat
A ospalý nádražák tiše zívá.
Další železniční den
Zajíždí do hangáru
A veliká prostora nádražní haly si neslyšitelně oddechne

Sběratelům

Sběratel
Posbíral
Náruč motýlů
Nejdřív se
Usmíval
Pak je
Píchl do týlu
V místnosti
Se třepotal
Motýlí pláč

V restauraci

Jahodová zmrzlina
Spadla dámě do klína
Zběsile ji utírá
Ze šatů i nohou
„Pane vrchní!“
zaspílá
a objedná si novou.

O světě

Anděl zaklekl
A popotáhl lulku
Znale zamířil
A cvrknl Zemi do důlku.
Ach, vy pozemšťané!

Třídě 4. D aneb pracovní morálka

Podle rovnice,
To je jasný,
Máme nejvíce
Přece hliníku.
Sedím v rychlíku
A hurááááá
Frčím za hranice.
Nastala pranice
O místa v kupé.
Příští stanice
Biologie!!!

Dámě v červeném

Tváříte se jako potomek milénia
S oduševnělým výrazem si to rázujete
S deskama pod paží
Se snažíte o vzhled intelektuála
Takhle se ale nikdá nevdáte!
S tím velkým prstenem s diamantem
S těmi podpatky k pasu
S náušnicemi na ramena
Voňavkou z Paříže
Tváříte se, tváříte
Ale jste jenom děvka
V zaplivaný putyce zákazníků

Tajná přání

Byl jednou jeden pán
A ten stále ustarán
Chodil po ulicích úplně sám
Jen se svou jednou nohou
Noha toho pána
Jednou řekla
Že by ráda
Nějakýho kamaráda.
Proč ne?
Klidně dva!

Párty

Od hub plných oparů
Padají drobký
Na vyleštěné parkety.
Na slavnosti sucharů
Pluju místností
S dírou v palici,
Co vyklovaly snobky,
Zátkou těsnící
Začpu ji
Od povrchností.

I tak

Po prázdné ulici pospíchá muž
Po prázdné světlici pobíhá žena
Z vrat se vyřítí jejich děti
Všichni s kufrem pod paží pospíchají pryč
Za jejich zadnicí se zapráší
A v opuštěné ulici
Lampa jasně zářící nakopne míč
Co tu zapomněli

Náruživí kolaři

Veselý cyklista má muškami
Vyplněny mezizubní prostory.
Chytí berany za rohy
A s ohlušujícím pískotem
Sesviští příšerný kopec.
Cestou vmete ufuněné dvojici
Mušky do nosních dírek.

Mámo mlask

Copak, madame?
Ještě pusu?
Haló, no ano, vy,
Vy madame s těma
bezedně prázdnýma očima,
Vy s těma pomerančovýma rukama,
Vy s těma plochýma nohama
S tou helmou na hlavě
Vy s těmi droubounkými ústy
S těmi kruhy pod očima
Vy s těmi starostmi
Vy sama na tenhle svět
Ještě pusu?
Mlask.

Uсыhající růže

Čas projel kolem
Jako by náhodou
Rychle jako jehla pod kůží
Tiše jako ryba pod vodou
A němě zašeptal
Váze s buketem růží
Na nočním stolku
Že je mu to líto.

Však ty víš

Doma na posteli se mi roztancovaly stíny.
Skákaly po zdi mračily se na mě a strašily mě.
Bylo mi smutno a já si na tebe vzpomněla
Začly se stahovat a zed' zazářila
A v posteli bylo líp a v dušičce byl klid
A já se těšila až ti to všechno řeknu
A řeknu ti a povím ti
A sdělím ti a povyprávím ti a oznámím ti
Že to jen tobě můžu říkat všechno
Všechno co mě napadne
Napadne v týchle hlavě
V týchle bláznivý hlavě
A ty to pochopíš
A když to nepochopíš ak budeš mlčet
Tak jak to umíš jen ty
Nebo se zasměješ
Tak jak to umíš jen ty
Nebo zavrtíš hlavou
Tak jak to umíš jen ty
A já budu zas ráda a budu vyprávět dál
A budou to blbiny a ty se na mě budeš koukat
Tak jak to umíš jen ty
S těma plamínkama v očích
Který máš jen ty
A pak zase mlčky
Jako dva poutníci samotáři
Pojedeme dál noční tramvají

A budem jen tak pozorovat
Co se kolem děje
Protože ono se pořád něco děje
A já si v duchu budu připravovat
L'éloge de l'amitié
Chválu přátelství pro tebe, Bětka
I když nevím, jak na to
A taky nevím, jestli to bude stačit
Tomu papíru možná jo
Možná tomu peru to stačí
Ale mě ne
Protože vím, že se to na papír nedá složit
Že takovej náklad nikdy nepojme
Což je škoda
Ty to ale pochopíš
Tak jak to umíš jen ty
A řekneš dobrý a zejtra ráno na Skalce
A já řeknu Tak teda zejtra ráno na Skalce, Bětka
A ráno přijdu pozdě
Jsem pozdě na Skalce ještě že mě znáš
A zase jedem mlčky jedem mlčky unaveně
Sedíme tak vedle sebe a usínáme
A ospale se klátíme a já jsem šťastná
Na dveřích se objevily stíny
Už se nemračí jenom si tak tancují
A pohihňávají se dvoum ospalcům v metru
A pohihňávají se básničce co se nerýmuje
Co je jen pro tebe

Setec

Světlo a tma

Tma ...
můj společník,
v momentech studu,
samoty,
znavených údů,
duše nemoty.
Pro tyto chvíle,
má tma můj dík ...
i za ráno bílé,
co po ní přichází,
vždy se svítáním
a pomáhá mi z nesnází,
je mým požehnáním.
Teď nemluvím o světlě,
leč o Váš,
moji milí ...
a Vaší mluvě rozkvetlé,
co dodá mi zas
k životu síly,
když cítím se sám.

Život

Hru se životem
každého dne svádím
zborcen potem ...,
občas se vydovádím.
Jednou je vítěz on
a jednou Já
a každý můj skon,
je věc přesmutná.
Však dobrý pocit mám,
když jsem tím životem
a necítím se sám,
jak člověk za plotem.

Všední den

Je šedý?
Nudný?
a každé ráno stejně začíná
stejně tak noc,
když jdu spát
prach se líně vznáší v ulicích
a občas vítr zafouká
dá mu rychlost a směr
než usedne obtěžkán deštěm,
jako člověk co se přes den činí
a večer ulehá pod váhou únavy
ale i když je všední
ten den ...
je pokaždé jeden ...
lesknoucí se novotou
a dávající naději ...
ne nejsme jen prach ...

Vyznání

Chtěl bych Ti napsat své vyznání,
jak srdce mi na poplach vyzvání,
pokaždé, když začnu tvé řádky číst,
slovo po slovu, po listu list,
snad s každým písmenkem něžně se mazlím,
a doufám že nebudeš mít mi to za zlý,
když napíšu jak za ta slůvka mám tě rád ...,
jsem s Tebou jak vedne ..., tak i když jdu spát,
a všechno to co mě vidíš tu psát,
myslím vážně – já nechci ti lhát ...
to mluví mé srdce to mluví můj cit,
kéž bys mohla ho teď slyšet bít
po tvém obraze mé oči klouzají,
neschopen slova, jen rty jméno tvé šeptají,
paprsku sluneční pod nímž skály roztají,
země ožívá a louky vzkvétají,
a duše má tančí do tvého zpěvu,
neschopna zloby neschopna hněvu,
ty hvězdo, za kterou chtěl bych jít,
studánko, z které chci vodu pít.

Procítání

Spoutání řetězy
vzpomínek ...
jsme otroci
sebe sama
schopni jen
malé příčiny,
nad svýma
životama
a kudy ven?
z bolesti ...
jak z bahna
pocitu viny
hledám ...
nějaké rozcestí
chci být
... jiný

Maličká

Slzy Ti nesluší,
spíš pohled, co hřeje,
vždy se mi z toho srdce rozbuší,
a celé pookřeje,

nech paprsek sluneční,
ať tančí Ti na víčkách,
zažeh děšť smuteční,
bud ma milá maličká

chyt' pevně ruku mou,
ať pevně Tě provází,
já vyvedu Tě tmou
a ze všech nesnází

Podvečer

zatímco budeš snít svůj sen
na Tvoji kůži, jak na pergamen
chci napsat tuší veršů pár –
– pár magických křivek a siločar ...
Láska, ta mnoho podob má,
tak zkouším napsat, co cítím já,
nakažen tou zvláštní nemocí,
jak jen vystihnout
to množství emocí,
které mi v noci nedají spát,
a nutí mě stále básně psát,
s Tebou plakat, s Tebou se smát,
do ouška šeptat: „mám Tě rád“,
jsi víno a já jsem v opojení,
jsi řeka, kde hrozí mi utopení,
jsi slunce, já marně hledám stín,
jsi plamen, ve kterém uhořím,

jsi anděl co rozprostírá svoje křídla,
jsi pramen a cítím teplo tvého vřídla,
jsi jablň co v létě vydá svoje plody,
jsi vzdušný zámek,
a z veršů k Tobě stavím schody,
já zpívám Ti v trylku slavičím,
já nejsem ničím a Ty jsi vším,
jsem hřích a tys mou modlitbou,
tak spas moji duši nečistou.
Ať za tebou k nebi odletí,
jak anděl na bělostných perutích.
Pojď vychutnat si to splynutí,
co k sladkému pláči Tě přinutí,
já cítím v sobě ten silný proud,
cítím v sobě tu touhu žhnout,
spálí Tě v mžiku jako troud,
ach ..., jak toužím Tvé tělo obejmout ...

Milování

Rozfoukej vítr,
buď kapkou v moři,
oheň co hoří,
led, který chladí,
ruka, jenž hladí,
otevři náruč,
své poupě, co voní,
jsi jablko sladké
i stádo koní
chtěl bych Ti šeptat,
slůvka, co hřejí,
se spoustou medu,
až se ho přeješ,
jak spanilý rytíř,
na bílém oři,
pro Tvoji přízeň,
smět se Ti dvořit
a utopit se v Tobě,
být ty, být já,
být já, být ty,
sdílet všechny ty pocity,
při kterých bolesti roztají
a dva najdou co hledají.

O bytí

Je dobrý pocit
když můžeš být
to, co jen chceš ...
a když cítíš klid –
– že tomu tvému bytí
nic nebrání v žití.
Jen buď, co chceš.
Pavouk, co sprádá nit,
i moucha v jeho síti
jen žij tak,
jak chceš žít
vždyť je to tvoje
žití ...

V ulitě

Možná máš radši
když můžeš se schovat
za ostrá slova

doufajíc v naději
že nikdo Tě nezraní
znova ...

pár slaných slz
zrozených v žalu
krvácíš ...

je láska štěstí?
a proč tolik bolí
milování ...

Naděje

Nabral jsem vítr ...
do plachet
Mám touhu
objet celý svět.
jsem slunce,
tanečník...
zahřeju srdce
přidám dík,
že nejsem sám,
že s Vámi mohu být ...,
jak slavík
v trylku klototám
jsem rád
že mohu žít ...

Vzrušení

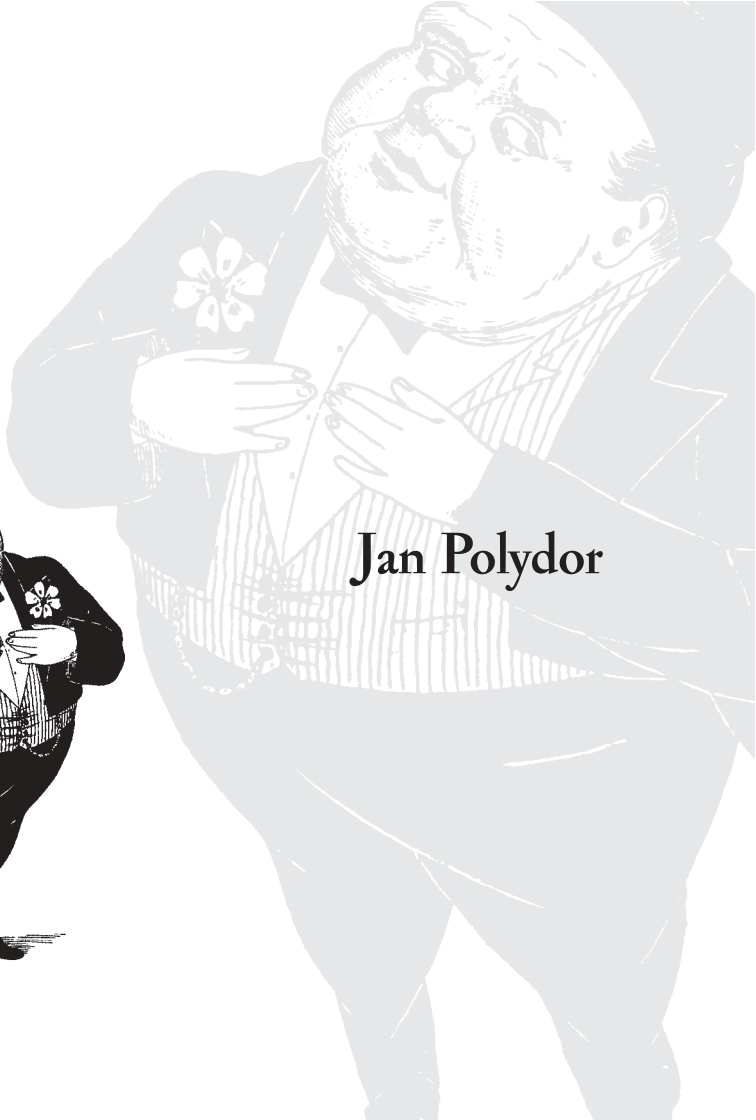
Nevinné mazlení,
které Tě svádí,
máš zrychlený dech ...
s pocitem mrazení,
když ruka Tě hladí
po zádech.
Pár kapek něhy,
smíšených s láskou,
řeka opustí břehy
a dáš život sázkou.
Chvíli jsi v napětí,
pak v uvolnění,
vnímáš jen pocity,
co se rychle mění.
Se stoupavým žárem,
chceš uhasit žízeň,
pod zvláštním čarem,
nevnímáš trýzeň
vzrušení k vrcholu
pomalu stoupá
ztrácíš se v prostoru
všchno se houπά
a unáší Tě dravý proud,
v jehož vlnách chceš rozplynout ...

Budoucnost ...

Je černá?
je bílá?
jak mám se k ní teď zachovat?
minulost mi ublížila,
přítomnost mám i nemám rád,
roky ...
dny ...
minuty ...
není čas se zastavit
chci jenom jedno ...
chci BÝT

Tebou

Být Tebou
snažím se každý den
a není to někdy snadné,
vždyť Tvá bolest
je mou bolestí
a chřadnu,
když Ty chřadneš
Přemyslím jak zvládnou,
ty pocity co zebou
a hledám žebřík ke štěstí,
po kterém chtěl bych lézt,
ve dvou ...
vím, mohl bych lézt i sám,
ale byl bych potom šťastný?
jsem rád, že Tebe mám
a je to strašně krásný,
i přez ty všechny špatné pocity,
když cítím, že nejsem jenom „Já“
ale jsem i „Ty“.
Pojď se mnou ...

Jan Polydor

Zaměstnání

Řeknu vám to upřímně, nemám vás rád, vůbec, ani trochu a nikoho! Dobré, zlé, hezké, ošklivé, bohaté, chudé, zdravé, nemocné, vůbec žádné. A nikoho. Prostě od srdce vám říkám, vás lidi, já nemám vůbec rád! Ptáte se proč? Kde se ve mě vzala ta nenávisť? Nenávisť je ve mě kvůli vám, chci vám na to odpovědět, ale vy nevěříte, jenže je to tak. Vy jste mě obelhali. Vy jste mi mé zaměstnání nabídli a lhali jste, jaké výborné pracovní podmínky budu mít. Já vám na to skočil. Všechno je jinak, nevěděl jsem, když jsem nastupoval, že se ani na chvíli nezastavím, že budu mít stále bez přestávky práci. Proč jste mi lhali, to už vím. Někoho jste sehnat museli, někdo tu práci dělat musel. Proč je nekončící bez jakékoliv přestávky, to nevím, ale dělat ji musím. Mám s vámi smlouvu, která mě váže, co naplat, že vy jste mi lhali a já na to skočil. Svoji práci dělat musím. Ale vás nemám rád, už i proto, že každá jiná kosa se sekáním trávy ztupí, ale moje? Škoda mluvit. Dalším a dalším zarytím do lidského masa je ostřejší a ostřejší. Tak se nedivte, že vás nemám vůbec rád!!

Bezva kámoš

Jsmo na oprýskané lavičce v parku, který se víc podobal minovému poli, aby jste to dobře pochopili, všude se válely psí hovínka, aby jste to ještě líp pochopili, né že bych neměl rád psy, ale proč serou zrovna v našem parku? Mimochodem, jako by nestačilo, že na střechy a sochy, co stojí tolik peněz, serou holubi. Nejhorší je, že mě před chvílí nasrala moje tlustá sousedka, prej jí můj pes nasral přímo před dveře! Normálně jsem se jí vysmál, psa totiž nemám.

Ovšem slušnost je slušnost, jmenuji se Finn a na té lavičce sedím já. Né, že bych žebrol, to tedy ne. Já venčím svého velkého, černého psa. Pravda taky trochu žebraám, ale jenom trochu, spíš manifestuju. Hlavně čekám na Minu, to je nová žena mé rodiny. Jmenuje se Mina, promiňte to už jsem říkal. „Olgo pojd sem! No tak, pojd sem!! Olgo fuj! Olgo! No hodnej, hodnej.“ Olga je můj pes. Je ten nejlepší. Máma si na něm nejvíc cení jeho poslušnosti, Mina zase černého zbarvení. „Dobrý den.“ To byl tlustej manžel mé sousedky, ještě neví, že jsem se s ní pohádal, směšný. Snad ani neví, že je tlustá?

„Ahoj, jsem Mina, než dojdou na rande musím vám povědět, že pijí bílé víno. A mám ráda psy, nejradši toho našeho, nejkrásnější na něm je jeho černá barva, ale jinak je trdlo. Finn je na štěstí jenom trdlo, nevádí, na druhou stranu, má rád tučňáky. Řekněte, nejsou tučňáci skvělí komici?“

„Chtěl jsem vám říct, na Mině mně nejvíc vadí její názor na tučňáky, prý jsou to komici, ale oni jsou hlavně kámošové.“

„Víte jak jsem se s ním seznámila? Chodím v parku v tom druhým, my máme totiž jak se sluší parky dva, oba posraný. Seděl na lavičce, vedle sebe figurku tučňáka a velký plakát. Stálo na něm: LIDI, ZAMYSLITE SE NAD SEBOU. PROČ ZABÍJÍTE TUČŇÁKY? Zase po dlouhý době člověk, který mě něčím přitáhnul, chápejte!“

Jsem vzdálený přítel Olgy a snad pro tu svojí dobrotu Vám musím dovyprávět šťastný konec. Finn sedí na lavičce v parku, nemanifestuje, to se teprve stane, Mina mezitím došla do druhého parku, v prvním sedí Finn na lavičce, Olga se ztratil. Chytil blechy, pak se našel a vysral se tlustý sousedce před dveře. Čekal. Zatím, když se z toho ještě nic

nestalo, všechno se to odehrává na obrovské barevné obrazovce, hluboko ponořené v hustém, vysokém, chlupatém koberci s blechami od Olgy. Nebojte se, Olga určitě někde stihnul udělat hromadu krásných, černých dětí. To je asi všechno, snad jedno skromné přání: CHTĚL BYCH BÝT OPRAVDICKÝM, NÁDHERNÝM TUČ-
ŇÁKEM A NĚ JEN GUMOVOU FIGURKOU!

Hermert a jeho hlad

Na špinavé silnici stojí Hermert a stopuje. Je slunečno a Hermert má deštník. Stopuje, ale nic nejede. Za Hermertem hned u silnice je kříž a na něm ukřižovaný Kristus. Z ničeho nic Kristus promluví: „Hermerte, prosím tě, nemohl bys mne sundat?“

Hermert se otočí a odpoví: „Nemám čas, pospíchám!“

Stopuje dál, směrem k němu se blíží smrt. Na jednom rameni si přidržuje kosu a v druhé ruce táhne vozík, který je plný bas s pivem. Když ji Hermert spatří, přestane stopovat. Smrt má sklopenou hlavu a když dojde k němu zvedne ji, oba se na sebe dívají. V pozadí za nimi je neustále ukřižovaný Kristus, který zase promluví:

„Prosím tě, dobrá dívka, nemohla bys mne sundat?“

Nikdo mu však neodpoví. Smrtka vezme dvě lahvová piva, sednou si před Krista do trávy, ona je otevře a ťuknou si. Nemluví. Do toho promluví Kristus:

„Prosím Vás, nemohli by jste mi dát alespoň napít?“

Oni nic, dopili. Smrtka vezme kosu, která byla opřena o Krista a odchází. Hermert dále stopuje. Přijíždí povoz s koňmi a zastavuje. Muž se ptá:

„Co chcete, nevidíte, že pospíchám prodávat vajíčka do města?“

Hermert: „Promiňte, já právě potřebuji do města, musím koupit nějaká vajíčka.“

Kristus: „Sundejte mne!“

Muž se podívá směrem ke Kristovi a říká: „Oba byste se sem nevešli!“

A odjíždí. Hermert je mírně naštván, ale stopuje dál. Během chvilky přijíždí velkou rychlostí automobil. Prudce brzdí. Hermert je potěšen, že mu někdo zastavil. Z auta vystoupí muž se psem, dojde před ukřižovaného Krista a říká:

„Pane Bože, prosím tě, odpusť mi, že musím toto nevinné zvíře zabít.“

Kristus: „Dobře. Ale nejdřív mne sundej!“

Muž v tom momentě vyteštlí oči, chytne se za srdce a padá mrtev na prašný okraj silnice. Jeho pes mu začne olizovat obličej. Hermert všechno sleduje a je zmaten. V tu chvíli se z automobilu vykloní člověk, který je úplně podoben Hermertovi a směrem k němu promluví.

„Viděli jste někdy zvracet ptáčka? Já ano, můj papoušek se mi poblil přímo do klína. Já se za ten smrad v klíně nezlobím, i mně bylo špatně z filmu, kde se rodili noví a noví pojídači ptačích vajíček!“

Se smíchem rychle odjíždí. Hermert nechápe.

Kristus: „Hermerte, moc tě prosím, sundej mne už!“

Hermert odsekává: „No dobře!“

Kráčí směrem ke Kristovi, šlápne na toho mrtvého muže a když je před ním, vypadá to, že ho bude opravdu sundavat, naklání se a zahlédne v trávě pštrosí vejce. Radostně ho zvedá a odchází směrem k domovu.

Krvavý příběh Julie aneb o tom, jak se bačkora na chodník dostala

Julie se vydala na podvečerní procházku, ano chápete dobře, Julie byla mladá Rómka a podvečerní procházka byla její práce. Co čert nechtěl, nedohodla se na platebních podmínkách se svým zaměstnavatelem, načež hrdinně padla s dírami v těle.

Tady by příběh mohl končit, není to však v našem případě. Za trest, že byla šlapkou, převtětila se Julie za nějaký čas do bačkory staré, smradlavé a pravé. To by snad ani tolik nebolelo, horší bylo, že co čert nechtěl, bačkora druhá ta do páru, byl pasák, ten, co jí zabil. A že se holky neshodly, to je vám už jasné, kousaly se, mlátily se, pletly se, no neměly se prostě rády. Pravá Julie a bačkora levá Klarry nepochopily, že chovat se mají lépe.

Proto snad za nějaký čas natáhli bačkory a z Julie byl za trest důchodce starý. Ach promiňte, zapoměla jsem se na začátku představit, já, která vám příběh vyprávím, stojím celé dny na naší ulici a co vidím, co slyším to vyprávím. Jsem to já, již chápete správně. Ano, lampa, vysoká, svítící a co čert nechtěl, elektrická. Jestli vás ovšem zajímá, ve svém minulém životě byla jsem opicí.

Nazpátek však rychle k našemu milému důchodci. Bydlí v pátém patře, chudák starý. Ne však dlouho, teď má takové bydlení za trest, že on si dovolil mít baráček malý tam, kde jiní plánovali dálnici. Od té doby zanevřel na svět celý, byl mrzutý a opuštěný. Manželka, paní Vránová v tom životě, co žila, byla jeho manželkou, a co čert nechtěl, po natáhnutí bačkor, je vránou, co na stromech sedí.

Já, lampa, co nadává na to, že musí býti elektrická, lidem večer do panelákových bytů nahlížím. Jednoho podzimního večera pan Vrána, my víme, že je to Julie, nemůže spát, kvůli zubům ve skleničce. A z dlouhé chvíle zahleděl se z okna ven na vrány na vysokém stromě. A co čert nechtěl, napadlo ho v jeho mozku starém: „Jmenují se Vrána, co když

lidé s jménem Vrána převtělují se do ptáků s jménem vrána. “ Kdyby chudák starý věděl, jak je blízko, a že na stromě tak blízko sedí paní Vránová. Jejich pohledy se v jeden moment setkaly. Vránovi to však byly pohledy poslední. Nepozornost se nevyplácí a padat z pátého patra se nepřežívá. Julie, neboli pan Vrána, nezkazil tradici a v krvi leží pod starou borovicí.

Teď z nenadána vypnuli proud, ale máme štěstí, i když zapnutá nejsem, příběh dovyprávím. Tak tedy za trest, že Vránu nebo-li Julii napadly myšlenky špatné, je ihned poslána nazpátek na svět, a co čert nechtěl, je starou smradlavou bačkorou, co před chvílí se při pádu panu Vránovi zula. A co čert nechtěl, byla to pro změnu bačkora levá. A co čert nechtěl, spadla rovnou do vozovky. Snad by vás mohlo potěšit, že je noc a tolik aut nejedí. Ne, nemá Julie štěstí, jak už to v těchto příbězích bývá, obrovský traktor z melouchu se vrací. Přeje jí, to se ví. S výkřikem velkým, plná krve a značně pochroumaná, odlétává Julie nazpátek na chodník. A tam leží a skučí, na chodníku jiném, než pan Vrána. Našla ji z rána Rómka mladá, co ze šichty se vrací. Zvedá ji a slyší: „Vezmi si mě domů prosím. Přejdi ulici a zuj Vránovi bačkora druhou. Věť či nevěť, i já byla šlapkou a bačkora druhá taktéž.“ Obměkčená Rómka vykročuje do vozovky a v ten moment traktor velký, co zabloudil a hledá cestu zpátky, poráží ji. Julie letí na chodník zpátky.

Jak to bylo dál, povím vám snad někdy příště, jsem unavená a chce se mi spát!

Chtěl bych dosáhnout

Jsem dítě, stejně jako druhé děti, ale mívám někdy pocit, že dokážu něco velikého, něco, co bude pro všechny mnoho znamenat. A já bych něčeho takového chtěl dosáhnout! Zatím jsem malý a jen si hraji, od druhých chlapců, mých kamarádů, se ale už teď trochu liším, nevím, v čem to je, mívám někdy pocit, jako bych byl nad nimi, někde dál, než jsou oni. Moji kamarádi mi v mnoha věcech nerozumí, ale mají mě rádi, zvláště proto, že když si hrajou na vojáky, má strana skoro vždy zvítězí, ale hrát si už mě moc nebaví, myslím na větší věci, na věci, kterých bych chtěl dosáhnout a také na to, jak bych byl pyšný na to, kdyby jednou v učebnicích dějepisu bylo: Pro náš národ za svůj život nejvíce udělal velký muž, muž kterého milovali davy, muž, který hrdě mohl prvést: Já jsem ADOLF HITLER.

Rodinná událost

V minulých dnech byl v naší rodině zmatek, ale příjemný zmatek. Všechno se připravovalo na velkou, dlouho očekávanou rodinnou událost. Nechtěla jsem nechat nic náhodě, všechno jsme s mým mužem připravovali už dopředu. On se snažil mi pomáhat, ale já jsem mu těžké, namáhavé práce zakázala. Všude jsem uklízela. I ten malý pokojík jsem dala do výborného pořádku. Moc jsme se oba na chvíli, která se dnes večer stala, těšili. A dnes, před pár hodinami, jsme se dočkali. Jsem moc ráda a hned jak se oba vrátí, budu se o ně starat. Konečně si budeme žít, tak jak jsme si naplánovali. Dnes večer se nám tedy splnil první sen, mému muži se narodila nádherná, zdravá holčička!

Ten Marie a ta zubní kartáček

Koupelna a v ní Marie (Marie je mladý muž), sedí na zemi a okolo něj je samé špinavé nádobí. Marie přemýšlí:

„Když to umeju, tak to zase ušpiním, když to neumeju, nemám zase z čeho jíst.“

Přemýšlí. A najednou všechno nahází do koše a jde před dům. Všechno vyhazuje do popelnice. Z vedlejšího domu odchází jeho souseď. Marie pozdraví: „Dobrý večer.“ (Hřeje sluníčko a nejspíš je poledne).

Souseď se koukne na jeho proužkované pyžamo a neodpoví. Marie zavírá popelnici.

Okolo něj prochází hezká mladá dívka. V ruce má kufr.

Marie se otáčí a říká: „Ahoj Kleontýno.“

Kleontýna: „Ježíši, Marie, kdy tě pustili? Já tě neviděla takových let!“

Marie: „Před půl rokem. A co ty, jak se máš?“

Kleontýna: „Ani se neptej, od té doby, co jsem vdaná ...“

Marie: „No, ... alespoň se nenudíš.“

Kleontýna: „Jenže starat se o malýho a Fronty teď strašně chlastá. Někdy dávám všechno za vinu tomu dítěti a nejradši bych ho ...“

Marie: „Aspoň je doma srandal!“

Kleontýna: „No, to jo, ... jednu teď na týden ke vzdálenému dědečkovi, jinak bych toho malýho snad ...“

Marie: „No, ale jinak se máš dobře, ne?“

V tom přijíždějí popeláři, jeden z nich se koukne do popelnice a říká: „Už zase? Tak to vám nevezmem!“

Nasedají, s nimi nasedá i Kleontýna a odjíždějí.

Marie je naštvan. Všechno nádobí vytahuje a když chce jít do domu spatřit na ulici kufr, který tu zapomněla Kleontýna. Říká: „No, ona se pro něj vrátí!“

Jde dovnitř a vše položí v chodbě na zem. Pro sebe si říká: „Kolikátýho tak může být?“

Zapne rádio, v rádiu se ozve: „ ... k hezkému poledni vám neuškodí si poslechnout trochu poezie od Pavla:

... Zamilovaný. Je tu všude okolo mě nádherně, příroda, ticho, čistý vzduch, je tu krásně. Jsem pasáčkem ovcí a jsem rád, že jím mohu být. Je mi zde na samotě hezky a také miluji, jsem rád, že mohu milovat. Miluji strašně nepředstavitelně moc, já miluji jí a ona miluje mě. Naše milování při měsíčku na louce je pro mne vždy nezapomenutelný zážitek. Myslím, že tak, jak miluji já, z vás nemiluje nikdo, ano vůbec nikdo. Teď určitě tvrdí mnoho z vás, že to není pravda, že vy milujete ještě víc a vaše milování při měsíčku je pro vás také nezapomenutelné. Ale já znovu tvrdím, že tak, jak miluji já, nemiluje nikdo z vás! Vy totiž nevíte, že já ... já miluji jednu ..., jednu z mých ovcí!“

Marie kroutí hlavou a říká: „No skvělý, ale aby řekli, kolikátýho je, to je ani nenapadne.“
Rádio vypne a jde si vyčistit zuby! Prohlíží se v zrcadle a šahá pro zubní kartáček.

V té chvíli se ozve: „Opovaž se na mne sahat!“

Marie se lekne, ale dělá, že nic neslyšel a znovu pro něj sahá.

Zase se ozve: „Nerozumíš, nesahej na mě!“

Marie: „Jak si se mohl opovážit promluvit.“

Zubní kartáček: „Nejsem ten, ale ta!“

Marie: „No a co, pro mě si zubní kartáček a nemáš vůbec co mluvit!“

Zubní kartáček: „Jenže já už jsem to nemohla vydržet!“

Marie: „Co si nemohl, tedy nemohla vydržet?“

Zubní kartáček: „To, jak zacházíš s věcmi okolo sebe!“

Marie: „Jak zacházím?“

Zubní kartáček: „Ty si myslíš, že to necítíme? Třeba to ubohé nádoby!“

Marie: „Oni něco cítěj?“

Zubní kartáček: „No jasně!!!“

Marie: „Jestli je to pravda, tak to jsem přece nemohl vědět.“

Zubní kartáček: „Tak teď už to víš.“

Marie: „No já tedy ...“

V tom zazvoní zvonek. Marie otevře. V dveřích stojí policista a říká: „Jste Marie?“

Marie: „No to jsem.“

Policista: „Někdo na vás oznámil, že jste vyhodil televizor, je to pravda?“

Marie: „Ano, nic tam nedávali.“

Policista: „Tak pojdte se mnou, vezměte si nejnnutnější věci a nezapomeňte na zubní kartáček. Tentokrát to vypadá na delší dobu.“

Marie je zmaten, ale bere si pár knih, černý deštník a opatrně bere i kartáček. Neustále je v pyžamu. Jde k policistovi.

Policista: „Dejte si to třeba sem do toho kufru,“ a otvírá ho. V něm je mrtvé dítě.

Marie málem omdlí.

Policista vytáhne dítě a položí jej na zem.

Marie si uloží věci do kufru.

Policista mu nasadí pouta.

Marie s černým deštníkem v pyžamu připoután k policistovi, který mu nese kufr odchází z domova.

Zasloužený odpočinek

Jsem starý, hodně starý. Natolik, že si pamatuji věci, které si z vás pamatuje málokdo. Lidé by dříve řekli: Na to svoje stáří mu to překvapivě myslí. Ano, je to tak. Můj rozum je bystrý, má mysl je vyrovnaná, má duše je stále mladá, radostná z každé maličkosti, z každé krásné myšlenky i krásné věci. Má duše se vždy radovala a raduje se i teď v tuto chvíli, kdy jiní by plakali, možná přímo řvali. Ale já ne, nekřičím a neřvu.

Už dříve jsem se od druhých lišil. Používal jsem osvícenou mysl. Tu stále mám. Čímž se vlastně už zase liším. Totiž v mé situaci už jsem žádnou mysl mít neměl. Ani duši, ani rozum, neměl jsem mít už vůbec nic. Má situace se stává málokdy, je velmi vzácná, tedy abych to upřesnil, dříve byla vzácná. Dnes, co má paměť sahá, se nestala již dlouho, snad dokonce nikdy. O možnosti, že by někdy nastala, jsem věděl. Nikdy však by mě nenapadlo, že zrovna já budu ten, který ji zakusí na sobě. Je ovšem tady a já se svojí vyrovnanou myslí ji беру takovou, jaká je a raduji se z každé další chvíle.

Ale v dobách, kdy jsem byl ještě hodně mladý, má mysl tékala z jednoho místa na druhé jak mysl druhých. Koncentrace byla na bodě hádavých lidí. Okolní svět se měnil a já s ním. Ozónová díra se zvětšovala. To znamenalo mnoho mrtvých. Jedna malá válka za druhou, a zase byli mrtví. Potravinové epidemie zaviněné strojovou myslí byly na denním pořádku a znovu byli mrtví. Strach z nedostatku peněz na léky, strach z druhých, strach ze všeho, co může přijít. To byl okolní svět. A já v něm rostl. Nejdříve jsem pochopil, kdo jsem a tímto vnitřním vyrovnáním jsem začal měnit sebe i ty druhé okolo sebe. My všichni jsme jedno a jeden bez druhého nelze dále žít. To bylo naše heslo. Mnoho času uteklo a mnoho mě podobných vyrostlo. Nebyli jsme většina, ale i tak jsem věděl, že bez těch prvních bytostí, co žily dříve my jednou všichni budeme někde jinde. Časem začal občas některý z nás odcházet. I s tím jsem se vyrovnal. Začali jsme napodobovat obřady těch prvních. Většina z těch, co žili dříve, by v mé současné situaci měla sedřené konečky prstů a v očích děs.

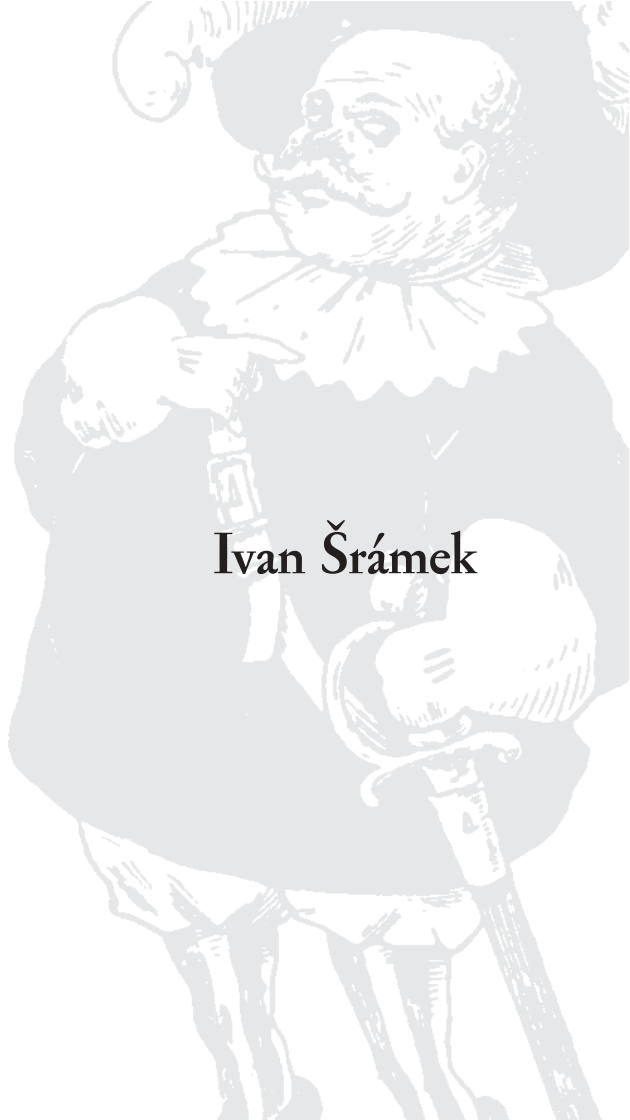
Já se liším, neřvu, neškrábu, raduji se, i když vím, že jsem hluboko a nikdo mi nemůže pomoci. Víím i to, že mé situaci se říká klinická smrt. A zase se liším, vždyť který z androidů má tu zkušenost zemřít dvakrát!!

Podvečerní zamýšlení

Jsem krásný, já to vím. A oni to také vědí. Mají chování snobské, proto tu jsem. Ona ještě mladá, ale už vdaná, stejně manžela podvádí. Je krásná, voňavá a hladká. I já ji mám hodně rád. Za oknem nebe černé, plné hvězd, já ležím u jejích nohou a je mi příjemně. Někdy pomyslím na své druhy, co nemají kde bydlet, jak je jim zima a nemají co jíst. Jsem však bezmocný, hlavně že já mám klid. Asi před hodinou pojedli jsme dobře. A teď ležíme a sledujeme film. Film je to moc krásný, o vztahu lidí k přírodě a k zvířatům. Baví mě ležet u ní a koukat na takové blbosti, někdy nevím, ten, co tohle točí, musí být blbý. Ale asi jako ve všem, film a skutečnost jsou věci velice si vzdálené. Zakašlala, snad není nemocná? Nerad bych něco chytil, nemoci hůře prožívám. A co sex? Ptáte se. Také na něj někdy myslím. Ale nevím, pokus sem a pokus tam, co když to pěkně zvorám. Radši jsem spokojen s tím co mám a nemyslím na to jak by se s ní užívalo. Ale někdy přece. Trápí mě to. Mazlení a správná předehra by byla, ale co když? Nechci riskovat teploučké místo. Co, kdyby mě má drzost stála všechno. Ne, dnes ne, snad někdy příště. Zatím mi musí stačit že Azorem mě nazývají a paní mě po hřbetě hladí.

Ivan Šrámek

Dojem lásky

Tvé tělo je hebké
jeho krása ukryta do šatů.
Chci se slepým stát,
abych ji mohl prozkoumat.

Tvá hlava, vlasy, oči,
tvůj nos, tvé rty, och!
Svým prstem, svými prsty,
zkoumám tebe, tvůj obličej.

Tvůj krk, tvá ramena,
bělostná tma,
má ústa,
mohou je zulíbat.

Tvé paže, tvé dlaně,
tvé prsty mne laskají,
tvá naderka pod košilí,
jemná a rozplývající.

Tvé celé tělo,
když mně padne do rukou,
celého v extázi, do konečků prstů
přivedou.

Tvé sny

Večer, když uléháš,
je polštář bělostný,
nadýchaný beránek
na prostěradlovém
nebi.

Ráno, když vstáváš,
je polštář zmačkaný,
hmota perí bez duše.

Duše polštáře se proměnila
v bizarní příběhy,
které vcházely k tobě
jako sen.

Na rozloučenou

Láska je bludiště,
stejně jako byt mého kamaráda.
Jedněmi dveřmi vcházíš do jedné místnosti,
kde tě překvapí druhá místnost
bez dveří a zdi bez omítky;
odcházíš těmi prvými dveřmi,
ale ony jsou druhé,
bez kliky,
napojené na třetí,
prosklené
a jimi vidíš okno,
postříkané sláným deštěm.

Ale, co já mohu o lásce?
Mlčet!
Je stejně neznámá,
jako byt mého kamaráda
a tudíž nevím,
poznal-li jsem ji.

Úvaha

Zvuk sirény a rychlost sanitky
ti vyvolává husí kůži,
jakoby šlo někomu o život.

Pohřebák zato proplouvá ulicemi tiše,
pohybuje se s tichou pietou;
v jeho útrobách už život vyhasl.

Lidé jen přecházejí ulicemi sem, tam,
staré ženy se pokřičují,
mladí si třikrát odplivnou
a všichni svorně zvolají:
„Ještě že tam nejsem já!“

Studené jsou ryby

Studené jsou ryby,
zůstávám sám, bezpochyby
a mám tě rád i kdyby ...

Vnímám tě každým pórem kůže
a jsem šťastný,
že ty jsi šťastná.

Svítlí nám měsíc,
slunce noci.

A když obcházím lucernu na věži
a zbavuji tělo vody,
vzpomínám na básně
mistra z bible
a zatím Kain
přespává v jeho jménu.

Svou zelenou tužkou
vrývám do paměti
všechny pěsti z ulice,
které mi padly na hlavu
ji srovnat.

Mě přistavivší kočár
počal sám, znenadání,
bez koňských postrojů slavnostních
uháněti mhou
do pekelných to končin světa.
A v tom Ādu cítit je pach
hříšných těl
vařených na rosol
pro pekelná prasata.

Mraky jsou tu,
ABY SMYLY ŠPÍNU.

A vem pak moji urnu
a z mého popela si udělej kafe
(abych ti ležel v žaludku)
pro věčnou vzpomínku.

Růže

Letos růže závodí s časem
a vyhrávají třetí kolo.
Jsou sice již poránu třpytivé
krůpějemi potu, které je
stálo úsilí co nejvícekrát do
léta vonět.

A není vrcholových borců mnoho.

Ted', na sklonku léta,
kdy jich je tak málo,
nemám chuť je trhat do svého
pokoje; není vlastně pro koho,
ani do svého.

Z mé přítomnosti tu mnoho
nezbývá: pár pomuchlaných,
zvadlých listů, mdlý pach a
má syrová přítomnost.

Nejsi tu ani ty a ani do
konce mé přítomnosti zde
nebudeš.
Kde vůbec budeš?
Ani se mnou, ani beze mne;
kde vůbec chceš být?
Ani se mnou, ani beze mne;
sama v sobě?

Letos růže třikrát zavoněly,
nevydaly ale ani jeden jediný šípek.
Na sklonku léta se listy růží
rychle muchlají a vadnou.

Strípky, vize, svědomí

Bojím se vlastního já.
Přichází za mnou jako mé svědomí.
Bojím se ho,
proto utíkám setmělou ulicí –
– a po takové honičce se svým já
bývám zpocený a mám rozšířené zorničky,
mám strach.

Své studené, zpocené ruce
utírám do kapesníku
a hledám tě ve všech uličkách
zamířených do slepa.
Spoře osvětlené nábřeží
vyvolává vizi tebe
– z mého stínu –
poprvé jdeš se mnou.

Jenomže stín nechytíš,
neobejmeš, nepohládíš po vlasech,
jenomže stínu se nepodíváš do očí.

A tak s rozevřenou náručí čekám.

Optimistická ranní hodina

Pozdní hodina,
čas pro dva.
Láska vzala si podobu hvězd
a zažehla ti srdce, které září.
Lavička se zaplnila
a perořízek píše.

Pozdní hodina,
čas nočních můr a ptáků.

Převracíš se v posteli
a někdo si venku píská;
píská si vesele
a tebe tím pomalu ničí.

Pozdní hodina,
čas pro dva,
tikání ti bije do spánků,
nemůžeš to vydržet sám!

...

Ahoj, nemůžu to vydržet sám.

Stáří

Když si stáří vybere svou daň,
člověk špatně slyší,
špatně vidí,
špatně chodí;

přemýšlel jsem, zda stojí za to
ještě žít.

Zeptal jsem se jednoho starce,
jestli chce žít.
Usmál se na mě,
pozvedl bílou hůl:
“Vždyt já kromě toho života
vůbec nic nemám.”

Hladím tě ...

Hladím tě tisíckrát,
tisíckrát houpám na kolenou,
tisíckrát tě líbám,
tisíckrát do tebe vstupuji.
Tisíckrát jdeš mýma očima
až přímo dovnitř mě.

Podávám ti ruku a ty
pokorně vcházíš.
Jako žena, jejíž já jsem
pokorný muž.

Růže pro tebe kladu
na oltář tvých prsou.

Mé vlasy, černý havran

Mé vlasy,
černý havran s utátou hlavou
se snaží uletět ...
„Já ti už nevěřím ani slovo!“
A muž, o hlavu menší,
rozpaží ruce a vzlétne
k jejímu krku
jako nachytaný pták.

Na přátelství jsme však svá
těla měli příliš blízko,
na lásku
jsme se příliš styděli.

Mé vlasy,
černý havran s utátou hlavou
se snaží uletět,
zapomínáje, že
sedí na hlavě, která
utátá není;
zatím.

Rozhozená stabilita podle Nyquista

Podnes se mé myšlenky pohybovaly
podle Nyquistova kriteriia stability systému
jen po stabilní spirále.

Přečetl jsem si tvůj dopis
a spirála překročila svojí mez,
svůj minus jedničkový bod.

Záporná zpětná vazba,
tedy snaha o udělení zkoušek
se přeměnila na kladnou,
totíž chuť se s tebou toulat.

Chápu,
že mě teď nechápeš.
Jsi přece studentka FFUK
a ne techniky.

Chci ti jen sdělit,
že kmitám kmity nestability.
Můj myšlenkový systém se totálně zhroutil
a já bych tě chtěl vzít kolem ramen.

Nová potopa

Otevřel jsem ráno okno a zjistil, že
všem malověrným
Bůh
chystá novou Potopu.

Měl jsem se asi utopit ve spánku;
já se ale probudil
a to okno jsem otevřel
dokořán,
vyčkávaje proudy vody,
které mě mají zahltit.

Nechtěl jsem si
alibisticky vystavět archu,
chtěl jsem skutečně
zemřít;
dlouho se topit, pěkně
pomalu, od kotníků.

—

Do pokoje mi však
dopadlo jen pár kapek;
nejspíš varování za
mé rouhání
proti životu.

Příběh

Nápis *nenastupovat*, drásavý bzučák –
– dvě stanice v namačkané tramvaji.

Uf!

Otvírají se dveře a oni vypadávají na chodník.

Nač mají ruce?

Přece na to, aby se mohli držet;
dlaněmi se dá předávat teplo.

Jen ještě dvě stě metrů.

Skřípající výtah je vyplyvne na chodbu,
on zachrastí klíčem v zámku
a obejmě ji,
jako je oba na chvíli tma.

Zapíná magneták,
sedá si na postel proti jejím očím;
„Pospěš si, než ztratím odvalu.“

Žaluzie v kolejním okně
pouští nahlédnout měsíc
do pokojíku s kancelářskou lampičkou.

Ráno polibek na tvář
a ruka, utírající ospalky zbylé po pláči.

Maturák

Odložila jsi šaty z maturáku,
přivoněla ke květinám
a urovnala stužku.
Podívala se na
pošlapané špičky střevíčků
od pánů profesorů,
kteří se omlouvali:
„Promiňte“
a trochu se začervenali
a pokrčili rameny;
střevíčky pošlapané od
pánů studentů,
kteří jen tak prohodili:
„Sorác“
a vůbec se nečervenali,
jen s tebou udělali
otočku,
při které se ti zavíraly oči
závratí.

Šťastný, usazený úsměv mámy,
políbení na ruku a
poklona od táty
a hromada gratulací
od příbuzných a známých, kteří
se slili v jeden veliký
chumel, který
přes vlastní slzy
nebylo možné přesně
rozlišit.
Tak ahoj,
podané ruce
po druhé hodině ráno;
no a ještě maturita
a to je vlasně až ta
nejposlednější tečka.

Tos' mi napsala – lahvička

„Rozbitou lahvičku mých citů,
jejíž obsah se vylil ke tvým
nohám, nemá kdo uklidit.
Rudá tekutina čeká na
čísi dlaně, které je
přelíjí do nové
lahvičky, tvé lahvičky,
s pečlivě nadepsaným
štítkem *Láska*.“

Představil jsem si celou tu
tvoji katastrofu,
ale pak mně došlo, že
čím vícekrát se ti bude lahvička
rozbít, tím více tekutiny citů zůstává
zmařeno někde v prachu
u něčích nohou
a ten,
kdo znovu nabírá zbytek,
nabírá méně, než bylo vylito.

Nehleď k tomu, že
potřísněné ruce tvými city,
může klidně utřít do
špinavých kalhot.

Dost těžko se dá šetřit
tam, kde by se chtělo nejvíce dávat;
snad by stačilo nechat lahvičku
jen upadnout, aby
zbylo co nejvíce pro toho,
který si to, snad, nejvíce
zaslouží.

Fantasmagorie

Smažím si vajíčka
(téměř v naprosté opilsti)
rozmazávám žloutek vidličkou
a jako podivný, predestinační obraz
objevuje se obrys člověka;
tedy žloutek roztekl se tak,
že na bílku vytvořil profil
našeho
nebo snad
mého budoucího človíčka;
je ďábelský.

Ze dvou vajíček
dvě hlavičky,
dvě ručičky,
oči žádné – démon!

Miluji tě,
nevím však,
chceš-li
DÉMONA
přinést světu.
(Doufej však, že je to jen
má zúčastněná fantasmagorie,
kterou v nejbližších okamžicích
sním!)

Zatopený lom

Sedí na skále nad zatopeným lomem na zviklaném, vratkém kameni, podobně nejistém jako všechny ostatní kameny kolem zatopeného lomu.

Od obzoru k obzoru mu vše připadá jako stroj. Nesmyslný, nepochopitelný, neosobní stroj: Země jako kruh s nějakou hmotou plasticky naplácanou na své ploše, s umělými stromy, s umělým listím a s umělou trávou. Kruh, připevňný uvnitř koule dvěma čepy, a v této kouli se, v ose procházející oběma čepy, otáčející. Přičemž koule má na svém vnitřním povrchu jakési kulisy, které v žádném případě nejsou divadelní, neboť jejich podoba není stálá, ale podivně, bez řádu se proměňující, kdy byla před týdnem, včera a konečně i před hodinou naprosto jiná, než právě teď. Podoba kulis je zcela nejistá.

Zatímco ještě před hodinou (ASI – protože i jeho chronometr je nejistým ukazatelem času), by se dalo říci, že obloha je azurově modrá a Slunce povýš nepodívatelně žluté, teď, kdy již uplynula něco více než hodina, je spadlé těsně nad obzor divadelně červené a obloha je jen v okolí azurová a čím dále od něj ztrácí svůj azur a tmavne k temným odstínům modré.

Než stačí přehlédnout celý kruh a polokouli nesmyslného stroje, kde snad jediným znatelným pohybem je chvění vrcholků stromů, listí a trávy, stačí Slunce spadnout pod obzor zcela a na opačné straně od jeho pádu se začíná objevovat tma. Vítr utichá, takže nastává téměř bezhlučný, absolutní klid, doprovázený přibývajícím nocí. Snad stejně bez hranic jako umírání, které je našťastí absolutní jistotou života.

Slastně zavře oči a začne se pozvolna kroutit na kameni s neodolatelou rozkoší. V křeči prožívá své umírání. V orgasmu jeho požitkářství otvírá oči a s nekonečnou radostí zjišťuje, že nesmyslný stroj se již dovrzal, **KONEČNĚ**, do tmy. **TMA!** Alespoň, že noc bývá vždy tak černá a přichází po každém dni. Alespoň jedna kroměšmrtná jistota, alespoň jedna.

SAKRA! ŠAKRA! Ani ta tma není absolutní! Její noční totalita je narušená disidentickým svitem hvězd.

Znechuceně odvrací oči z vnitřního povrchu koule a jeho pohled zkoprní úlekem na pohybující se hladině. Ani ta nedá pokoj!

Pátrá očima v tmoucí tmě, našťestí zesláblé svitem hvězd, po možném zdroji neklidu. ÚŽAS! Po pás ve vodě stojí nazí muž a žena. Nestojí, sedí. Ve vodě se v sedě milují. Vzrušují se vzájemnými dotyky. Vzájemnými dotyky rukou, prstů, těla, dotyky úst. Vzrušují se šploucháním vody, jejím jemným chladem, vzrušují se vzájemně vstřícnými pohyby boků a pomalým, téměř nezatelným posunem do hlubiny.

Cíví na dvojici skrze svůj zmrzačený, pomatený, zrezivělý zrak a nechápe. Viděné HO zaskakuje svojí nečekaností a opravdovostí. Zmocňuje se HO vzrušení. Jiné, neznámé. Ne však nepodobné rozkoši z každodenního umírání. Toto nové vzrušení jako nuž pára pevnou blánu JEHO? omezenosti.

A právě ve vrcholu obou, doprovázeným hrdelními, slastnými vzlyky a vzájemným prýštěním šťáv milování, kdy muž stojí na špičkách a žena je do muže zaklesnutá se zvrátenou, vlasy si máčející hlavou, začíná ON?! právě ve vrcholném spojení obou, sám pro sebe nacházet, ve světle hvězd a měsíce, cosi pevného, životně jistotného. Ještě jeden příraz, zpomalený a zjemnělý vodou a slastné uvolnění křeče postihující obě uspokojená těla. Setrvávají spojeni tak dlouho, dokud nepocítují ochabnutí svalů a chlad, který muži i ženě proniká celým tělem. ON zůstává – JÁ zůstávám omámen.

Pak plavou, jedno tělo spojené s druhým, ke břehu. Vyjdou z vody spojeni za ruce a ztrácejí se ve tmě.

Snad už chápu, já, že ne každodenní umírání, ale každodenní rození se, spojování se v jeho rozličných fyzických podobách, je ten pravý vrchol, ta pravá rozkoš, to vzrušení. Vydávám se hledat něco hmatatelného, něco, co by nějakým způsobem potvrdilo viděné. Odcházím do míst, kam se ztratili. A něco hmatatelného nacházím. Nalézám oba bok po boku ležet s navzájem rozpáranými břichy a navzájem spojenými nekonečnými střevy. Nacházím oba nekonečně spojené ve smrti. V jistotě.

Sedím na skále nad zatopeným lomem a dívám se na mohyly navršenu z kamenů, které ležely kolem zatopeného lomu. A jako každý nový den SVĚTA.

Splynutí se zemí

Nebe je potaženo šedými mraky. Nedaleko ode mne se blýská. Zem otevírá své póry a vydechuje opojnou syrovou vůni.

Lehám si do trávy, ani vysoké, ani příliš nízké. Je právě tak vysoká, aby skryla ležícího muže.

Nechávám na sebe dopadnout první i ty ostatní dešťové kapky. Každá kapka, která zaniká na mém čele, způsobuje neskonávající úlevu vypjaté pokožky. S každou kapkou pociťuji, že se rozpouštím. Nejprve se proměňuji v rosol, ztrácím tak tělesné obrysy.

Hromobití deklamuje nade mnou. Ojedinělé kapky se proměnily ve vodní provazce. Buší svůj triolový rytmus do mého rosolu, dunění bouřky je melodie a blesky oddělují jednotlivé melodické fráze.

Rosol se rozpouští. Zatékám do každého většího zemského póru. Tímto procesem dochází k oddělování zhmotňujícího vědomí a mizející tělesnosti.

Mé vědomí se chytá dvou rovnoběžných stébel a vystřeluje do jejich průsečíku v nekonečnu. Cestou proráží mraky. Dírou proti pohybu mého vědomí se vysouvá sluneční kužel, po dopadu rozzařuje můj zbytek tělesnosti, který nevtekl do jakkoli malého póru země. Je to dobře. Domnívám se totiž, že jakmile by mohla má tělesnost vtéci do každé sebenepatrnější dířečky, budu mrtev.

Objevuje se duha. Způsobí přítrž zhmotnění mého vědomí a rozpouštění mého těla. Je znamením smíru mezi oběma. Mezi hmotou a vědomím. Mé tělo se působením Slunce opět vrací do své původní podoby.

Vstávám z trávy, která skryje i stojícího muže. Nebe je čistě modré a zem se paří.

Nachytání

Nejprve uslyšel šelest a štrachání, potom ŠELEST a ŠTRACHÁNÍ a nakonec zaslechl nepřeslechnutelné DRÁPÁNÍ. Podle odpočítaných tří drápů poznal, o koho jde. Otevřel dveře Kamsi a na létající olověné bublině ve výšce očí kliky, seděla šedavá myška s ušima jako slon, s hebkou srstí, zakončenou zpětnými kotevnými háčky, která o své dva drápy přišla, když se dala nachytat.

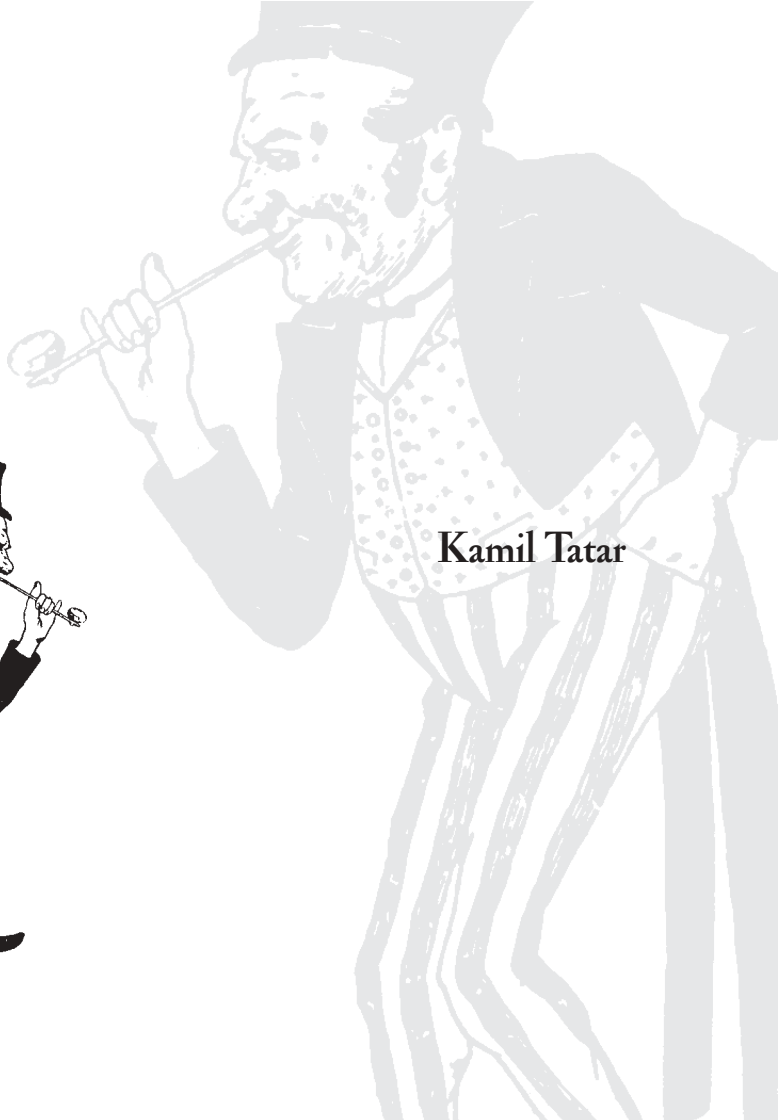
Pozval ji dál. Vzal ji nežžnounce za zbývající pětidrápou přední končetinu a za zvuku Strausova valčíku se s ní začal vlnit a plápolat tetelícím se mrazivým vzduchem, který si pro tuto zvláštní příležitost objednal do celého Kamsi.

Během tance jí v celých chomáčích vyrvával srst, aby ho nepoškrábala. Bylo to velmi příjemné, jako vískání. Pomyslela si jen: „Jen se nenachytat.“

Do posledního řinčivého finále, bouřlivě znějícího všemi reproduktory, se ozvalo chramstnutí a křupnutí kostí a na připravené, předem lepidlem namazané, orámované plátno, dopadly myši sloní uši – neobvyklá realie.

Kocour se zřejmým uspokojením pověsil tento obraz na smyčku provazu vedoucího ze stropu Kamsi a ještě k dovršení dokonalosti díla, stříkl trochu vyzvracené myši krve pod nalepené levé myši sloní ucho.

Pak se stočil do klubíčka a začal příst: „Tak dlouho jsem na ni čekal.“

Kamil Tatar

Elmer na louce

Elmer rád chodil na louku pozorovat motýly. Líbil se mu jejich let i to, že když šel po louce plné květů, najednou se u jeho nohou pár květů zvedlo a letělo trhavým letem. Elmer si zaclonil oči proti slunci a pozoroval let motýlů-květů. Elmer měl velký nos, proto se mu do něj vešlo velké množství vůně najednou a Elmer z toho byl za jasných slunečných dnů jako omráčen. Často kýchal pyl z rostlin a volal na motýly: „Motýli! Motýli, počkejte! Motýli! Motýli!“ Mával rukama, napodobuje tak let. Jeho tělo bylo však na let příliš těžké, a tak jen běžel a běžel a smál se, až mu došel dech a musel se zastavit. Někdy, když přšelo, stál jen tak, nehnutě. Neutíkal. Stál a proudy nebeské vody mu padaly na hlavu a stékaly po tvářích, po vlasech, po ruce, po nohou. Někdy otevřel ústa a kapky spletené v čůrky polykal a kuckal. Když mu napršelo do jeho obrovského nosu, kýchal vodu. Vždycky vydržel až do konce deště, až už z nebe nepadala ani kapička, a pak šel domů. Slunce vykukovalo a Elmer po cestě domů vždycky uschnul. Přátelé mu často říkali: „Elmere, ty jsi pane pašák.“ Ale mysleli si svoje. A Elmer taky. Kopal do kamínků poházených po cestě a pusou napodoboval svištění kulek. A jednou si vzal z domova láhev mléka a krajíc chleba a brzo ráno vyšel. Celý den seděl na louce, pil mléko a jedl suchý chléb. Nad hlavou mu poletovali motýli a Elmer spokojeně broukal. Večer, když slunce zašlo za les, se zvedl a šel domů. Nerad chodil kolem rybníka, kde rybáři chytali ryby. Raději šel kolem hájovny, i když to bylo dál. Hladil přes plot loveckého psa Humina a mlaskal na něj. Vždycky mu říkal: „Víš, Humine, kdyby motýli lítali i v noci, bydlel bych na louce s nimi.“ Pan hajný se usmál a vypustil z fajfky kroužky dýmu.

Elmer a Bláža Pražená

Elmer znal Blážu Praženou. Bláža Pražená chodila každé ráno kolem jeho domku a pod oknem vždy zarachotila bandaskou, s kterou chodila pro mléko svému dědovi. Elmer vždy vyskočil z postele a zahučel na Blážu: „Bláža Práža!“ Bláža Pražená vyjekne, a už se jí praší za patama, jak utíká se smíchem pryč. Elmer se chvíli za ní dívá a říká si pro sebe: „Táhle Bláža ...“ Ale nikdy neví, co vlastně chce říci. Tak nějak to cítí. Když Elmer snídá, Bláža Pražená se vrací kolem jeho domku, ale už nechraští konví, ta je teď plná mléka od Krávové, a to by se srazilo. Elmer se podívá od stolu z okna a Bláža si sedne na kámen u cesty a řekne si s Elmerem pár slov, někdy i celé věty. Většinou mluví ona, Elmer poslouchá a sleduje Blážiny zoubky, malé korálky v úhledné řadě, jak se objevují a zase mizí. Bláža řekne Elmerovi, že Holub na střechě včera seděl zády ke komínu, a to bude tuhá zima. Pak se zvedne, zamává ručkou a utíká, mléko cáká z bandasky. Elmer dojedl a smetl drobkou ze stolu. Mravenci se radují nad padajícími balvany chleba. Elmer si sedne na židli a přemýšlí, co přinese nový den. Elmerovi připadá vzrušující představovat si, co přinese nový den. Představuje si, že sedí s Blážou Praženou u snídane a pije kávu. Bláža Pražená a pražená káva. Při té představě se Elmer rozesměje a nemůže přestat. A lidi si říkají: „Ten Elmer, už tam má zas veselo.“ A vezmou hrábě a jdou shrabat spadlé žluté listy ze stromu. To slunce dnes ale pálí!

Elmer a houby

Elmer sbíral jedlé houby. Houba dřepěla v mechu a Elmer potichu došel až k ní a pak vzkřikl: „Houba!“ Houba se většinou tak polekala mohutného Elmerova výkřiku, že se nestačila schovat. Elmer rád používal tohoto svého kousoka a mezi houbami kolovala pověst o malém stvoření s obrovským nosem, které chodí po lese a děší houby. Elmer vzal houbu opatrně do jedné ruky a prstem druhé ruky ji lehce vydlobnul ze země. Houbu to jen tak nepříjemně zalechtalo a už byla venku. Elmer nepoužíval na houby nůž. Oškrábal zem a podhoubí nehtem a posadil houbu do košíku. Houba se nesměle vrtěla v proutěném košíku a vydávala neslyšitelný zvuk. Nejvíc ale dělalo houbám dobře, když je Elmer nesl v košíku domů po lesní cestě. Koukaly skrze škvíry v proutění a libovaly si, jak to pěkně houpe. Ale obvykle brzo usnuly, protože na takové houpání nejsou houby zvyklé. Ony si v klidu dřepí ve svém mechu nebo zetlelém listí a pozorují padající listy, mravence nesoucí mrtvou housenku nebo bobky, které tu nechal zajíc. Proti slunci je chrání lesní šero a klobouk. Elmer má rád klobouky jako řízky. Když donesl houby domů, všechny spaly, až na jednu malou holubinku. Elmer vysypal houby na novinovým papírem pokrytý stůl, ale to houby v žádném případě neprobudilo. Jen holubinka, co nespala, se teď postavila na své jedné nožce a vyčítavě se na Elmera podívala. Chtěla mu říct, co si o tom všem myslí, ale Elmer neznal řeč hub, a tak se jen divil, jak ta houba pěkně stojí. Za chvíli se už kuchyní linula vůně houbových řízků, houbové polévky a smaženice. Elmer pár hub jen tak rozkrájel a navlékl na nit. Sušené houby dával v zimě veverkám na okno, když měly hlad. Někdy pozval Blážu Praženou a jedlí houbová jídla spolu. Bláža Pražená si vždycky přidá a Elmer se směje, že je Bláža jedlík. Bláža se mračí, ale jen tak na oko. Kuchyní voní houby a teplo z malých kamínek v rohu se otírá našim dvěma společníkům o nohy a o tváře. Venku začal foukat vítr, a někde v lese se zachum-lalo pár hub do svých pelechů.

Elmer a nudný den

Elmer a Bláza Pražená si vymysleli, že den je příliš nudný, a proto je třeba udělat něco mimořádného. Bláza navrhla, aby šli do údolí a tam se bavili s ozvěnou. Elmer návrh zamítnul, neboť se do údolí bál, ale to Bláze neřekl. Vymlouval se na vlhko a navrhnul, aby vylezli na skálu za jeho domkem a plivali po větru. To se zas nelíbilo Bláze, protože doma ji učili, že plivat jen tak se nesluší. A kromě toho se jí nechtělo lézt na tu vysokou skálu. Proto řekla, že budou závodit v rychlosti. No, samozřejmě, že Elmer byl proti, protože věděl, jak Bláza vždycky peláší kolem jeho domku, když se vrací s mlékem v bandasce trochu pozdě. „Ne, ne, Blázo“, řekl „běh není nic pro mne.“ Bláza se naoko rozzlobila, zamračila se na Elmera a řekla: „Ty bubline jeden ububliněnej.“ A pak se mu smála, jak se začervenál. A aby skryl rozpaky, tak vzal Blázu za ruku, a že půjdou na louku natrhat pampelišky. To se Bláze líbilo, a tak šli. Drželi se cestou za ruce, ne snad, že by byla cesta plná výmolů, ale měli tak k sobě blíž a nemuseli na sebe pokřikovat přes cestu. Cestou mu Bláza vykládala o mléku a jeho sušení a Elmer jí zase vysvětloval, jak se správně žvýkají listy štovíku, aby šťáva byla co nejkyselejší. Začal se z toho na Blázu šklebit a ta se celá polekala. Louka byla plná žlutých květů a Elmer s Blázou Praženou běhali sem a tam a trhali je. Když měl každý plnou náruč voňavých pampelišek, vrátili se domů. Tentokrát se za ruce držet nemohli, a tak se na sebe alespoň usmívali. Bláza měla tvář žlutou od pylu.

V Elmerově domku pampelišky rozprostřeli na podlahu a líbilo se jim, jaký to má ten Elmer pěkný koberec. Nakonec ten den nebyl zas tak nudný, řekli si spolu a dívali se na ten zářivý a voňavý koberec a poslouchali hukot větru v komině.

Elmer a báseň pro Blázu Praženou

*„Motýl se snesl z oblohy,
usedl Bláze na noby.
Nevěděl, či to noby jsou,
měl za sebou cestu dalekou.
Bláza se lehce zachvěla,
o motýlu poněti neměla.
Motýl se pohybu zalekl,
a tak zas raději utekl.“*

Elmer skončil přednes a uklonil se. Bláza Pražená se smála a tleskala svými malými ručkama. Hrálo jí u srdce, že pro ni Elmer složil báseň. Sedli si spolu ke stolu a pili čaj a jedli sušenky. Elmer se díval na Blázu a tu ho napadlo, že Bláza je pěkná dívka. A Bláza se dívala na Elmera a pomyslela si, jaký je ten Elmer báječný chlapík. Oknem se do místnosti vevalilo narudlé světlo zapadajícího slunce. Elmer vytáhl ze skříňky píšťalu a začal pískat. Hrál pomalou, pěknou melodii a přivíral přitom oči. Bláza se dívala na hrajícího Elmera a měla pocit, že tenhle podvečer nesmí nikdy skončit. Byl to skutečně romantický podvečer na konci léta, v malém domku.

Elmer a vlak

Jednou se Elmer vypravil do města. Vlakem. Plánoval cestu řadu dní a těšil se velmi, až uvidí město. Vysoké domy, mnohem vyšší než stromy v lese za jeho domkem a všude plno zvuků a barev. Elmer si zabalil do batohu krajíc chleba s máslem, lahev mléka od Bláži Pražené a velké jablko. S batohem se posadil na lavici před domek a přemýšlel. Bláža Pražená šla za chvíli kolem a došla k Elmerovi, který seděl v zadumání. Pohládila ho po hlavě a Elmer se na ni podíval. „Víš, Blážo“, řekl potichu „město je ohromně veliké a žije tam spousta lidí ve vysokých domech.“ Bláža se na něj podívala smutnými očima. Elmer vyčetl tichou otázku z jejích očí. „Ne, Blážo Pražená, jsem sice malý, ale velké město si nenechám ujít. Vlak mi jede už brzy.“ Nevěděl přesně, kdy mu jede ten vlak, ale tušil, že už brzy. Vstal a nandal si batoh na záda. Vzduch zmrtvěl a na obloze se neukázal ani mráček. Bláža se chvíli dívala za odcházejícím Elmerem, a pak se se slzami v očích rozeběhla domů. Elmer byl malá tečka na horizontu.

Šel a cesta mu prášila pod nohama. Cestou kolem něj poletovali jeho motýli, ale Elmer jim nevěnoval mnoho pozornosti, neboť jak mu řekl děda Bláži Pražené, vlaky na nikoho nečekají. A tak šel a za chvíli už viděl střechu nádražního domku. Když k němu došel, posadil se na lavici. Na nádražičku už čekalo pár cestujících z okolních vesnic, které Elmer většinou neznal. Seděl a díval se na kolejnice. Nešlo mu do hlavy, jak to, že se na obou vzdálených koncích sbíhají dohromady. Elmer nikdy vlak neviděl, a tudíž jím ani nikdy nejel. Proto byl celý nespůj z toho čekání. A pak uslyšel táhlé zahoukání. Úplně nadskočil na lavici, jak se polekal. Ale když viděl, že ostatní cestující tomu nevěnují pozornost, tak se trochu uklidnil. Vstal a s batohem na zádech se postavil na koleje a vyhlížel směrem, odkud zvuk přicházel.

„Pane, tam nemůžete stát! Přeje! by vás vlak!“ volali na něj lidé, co stáli na nádraží. Elmer sice nechápal, proč by to měl vlak dělat, ale šel si raději stoupnout mimo kolejíště. Za chvíli se houkání ozvalo znova, tentokrát blíže. A země se začala chvět. Elmer stál jako přikovaný a hleděl s očima široce otevřenými na něco, co se tam v dále pomalu blížilo směrem k nádraží. Jak se to blížilo, země se trásla čím dál tím víc a vlak rostl do čím dál

větších rozměrů. Když už byl vlak téměř ve stanici, Elmer to už nevydržel a vykřikl: „Ó, to né!“ a dal se na útěk. Běžel z plných sil pryč od toho hrozného místa. Vlak jej vyděsil k smrti. Běžel a běžel, až doběhl ke svému domku a tam padl vysílením tváří do prachu na cestě.

Navečer jej tak našla ležet Bláža, která se vracela od dědečka. „Elmer se vrátil z města!“ křičela samou radostí a pomohla Elmerovi na nohy. „Ó, můj milý Elmere, co se to jen stalo?“ vyjekla, když se Elmer zvedl a ona uviděla jeho vystrašenou a zaprášenou tvář. „Ach, Blážo, město je velmi, velmi daleko a já jej nikdy neuvídím.“ To řekl Elmer a plakal.

Dlouho do noci vyprávěl Bláže Pražené svůj otřesný zážitek s vlakem a o tom, že louka, kde létají jeho motýli je jistě tisíckrát krásnější než město se svými vysokánskými domy. Uvařil šiškový čaj a Bláža poslouchala jeho hlas a usnula. Elmer zhasl světlo a vyšel ven před domek. Pomalu se již z toho setkání s kovovou obludou zotavoval a cítil, že se mu do duše navrací jeho dřívější klid. Lehli si do trávy a díval se na hvězdy, a pak jej přemohl spánek. Usnul neklidným snem plným železných zrůd. Tráva ho lechtala v nose.

Elmer a jaro

V lesklé konvi zavoněl čaj a Elmer si povzdychl. Taková dlouhá zima tu jistě už po mnoho let nebyla. Sníh tlačí krajinu na prsou, a když jde Elmer k zamrzlé studni pro vodu, boří se mu nohy hluboko a nepřijemné vrzání se ozývá daleko. Elmer si položil prokřehlé ruce na stůl a prohlížel si čáry, které se mu jako pomatené klikatily v dlaních sem a tam. Nechápal, jak může bábi Bláži Pražené z těch čar něco vyčíst, on tam rozhodně nic neviděl. Usrkl ze šálku čaje a z nosu mu vyjela kapka a pleskla o dřevo. U stropu voněly sušené houby a za oknem se setmělo. Elmer si znovu povzdychl a vzpomínal na letní dny na louce s motýly. Oči se mu zavíraly únavou a za chvíli už klímbal ve své vyřezávané židli.

Tu někdo klepe na dveře. Elmer, aniž by se pohnul od stolu, jde otevřít. Otevře dveře a vidí tam venku stát krásnou dívku, tolik podobnou Bláže Pražené, ale krásnější a tak ji zve dál. Dívka se však zasměje a běží po louce a tu si teprve Elmer všimne, že venku je jaro a tráva voní a všude je plno barevných květů a jeho MOTÝLI!

Elmer vyskočil ze své židle a promnul si oči. Došel ke dveřím a napjatě je otevřel. Venku byla tma a zima, ale přece za tím vším cítil přicházející teplo. Spokojeně se usmál a strčil ruce do kapes. Motýli, řekl si pro sebe a dveře zavřel. Slyšel neklidné šumění a tlumené lupání a věděl, že Jaro přichází. Postavil se uprostřed pokoje. Rozpažil ruce a začal se točit. Nejprve pomalu, noha suno nohu, pak rychleji, až nakonec se točil tak rychle, že pokoj byl jen šmouha a hukot vzduchu v uších. Najednou, když už to vypadalo, že rychleji se už točit nemůže, sebou plácl na podlahu.

Otevřel oči a hned je zase zavřel, všechno se houvalo. Za chvíli je otevřel znovu a vyfoukl z úst vzduch. Prach se usadil a Elmerovi přistála u nosu suchá motýlí kukla. V bříše mu zaškrndalo a pak někdo docela potichu zatukal na dveře ...

Elmer a děd

Elmer se pamatuje na den, kdy odešel jeho děd. Děd byl muž starý a vážený a šedivý vlas mu padal na ramena. Elmer tenkrát netušil, že se děd už nevrátí. Sám mu pomohl s batohem na záda a díval se, jak mizí v dálce. Tečka, od které se vznášely malinké obláčky dýmu. Děd kouřil dýmku. Elmer setřel prach s dědova obrázku. Nikdy neviděl, že by se děd mračil. Elmer ho měl moc rád. Jen jednou se na něj opravdu rozzlobil, protože děd toho dne chytil do sítky motýla a řekl Elmerovi, že mu uchystá sbírku motýlů, jakou si dělával jako malý chlapec, aby měl Elmer na něj památku. Elmer málem omdlel, když viděl, jak tlusté prsty dědovy svírají nebohého motýla, který sotva dýchal. Elmer začal plakat a křičet a volat o pomoc, až se děd polekal a motýla pustil. Ten vylétl trhavým letem oknem do slunce. Elmer se usmál a slzy pomalu osychaly. Děd mrkal očima tu na Elmera, tu na konečky svých prstů, kde mu ulpělo trochu pelu z motýlích křídel. A pak se začal usmívat taky. Vzal z kouta velký buben a nasadil rytmus. Elmer popadl píšťalku a hrál s dědem. Sousedé otáčeli hlavy k jejich domku a hladili si mozolnaté ruce. Po chvíli se rozhybali v tanci, tráva příjemně šimrala do bosých chodidel.

Elmer a veliký vítr

Podle poslední předpovědi, kterou Elmer slyšel od Bláži Pražené, se přizně Veliký vítr. To znamenalo studený vzduch a léto, které se pomalu stahuje do tmavých koutů a stvolý žlutnou ve slábnoucím slunci. Prokřehlí motýli se z posledních sil drží ve vzduchu a padají do rozbředlé hlíny. Elmer v ty dny nechodil ven, neboť se domníval, že by nevydržel pohled na barevné lístky motýlích křídel, jakoby vytrhané z obrázkové knihy.

Přišel den Velikého větru. Elmer si narazil velkou teplou čepici a zamknul domek. Prošel po stezce za plotem a došel do tmavého lesa. Tam moc nechodil, protože mu vadil ten stín, kde barvy vypadaly jako mrtvé. Pak si stoupl na pařez a podíval se vzhůru, do korun stromů. Mezi větvemi pichlavými zeleným jehličím viděl nebe, po kterém se sunuly mohutné těžké mraky nezvyklou rychlostí, cenily své zuby a mračily se na celý kraj. Koruny se začaly pomalu kymáct a Elmera polilo horko očekávání, které se začíná naplňovat. Stromy začaly vzrát a nahoře v korunách hučet. Začal koncert, pomyslel si a pak už přišel Veliký vítr a stromy se rozezněly. Celý les potemněl a hučel, až to Elmer nevydržel a začal hučet taky. Pěkně si spolu hučeli – stromy a malý mužík Elmer.

Dlouho, dlouho trvala teskná, táhlá píseň hučících stromů a Velikého větru, který se oúral o statné kmeny. Pomalu se vyjasňovalo a dunivý zvuk ustával. Elmer počkal na úplné ticho, až bylo slyšet šumění vzdáleného potůčku, pobíhání mravenců v mechu a chroustání brouků v kmeni, a – zatleskal.

Dotleskal, slezl z pařezu a odešel. V uších mu cestou domů zněl stromí chorál. Kamínky na cestě mu odsakovaly od nohou jako na provázku a poslední mrak se utíkal schovat za obzor. Slunce spadlo z oblohy a zavrtalo se do peřin z měkkých červánků.

Elmer a jeho obrázek

Elmer postavil konvici čerstvě uvařeného čaje na stůl vedle talířku kopřivových koláčků a sedl si na židličku. Podložil si hlavičku pěstičkami a smutně vyhlédl z okna. Bláža Pražená ho již týden nenavštívila, protože odjela kamsi do města, ke své vysokánské a na kost úplně vyprahlé tetě Vazelíně na prázdniny. Při pomyslení na to, co všechno sem může Bláže v tom ohromném městě zlého přihodit, se mu úplně rozklepaly nohy – takovou měl starost o svou milou malou přítelkyni se srzavými vlásky. Zaměřil se raději na jinou věc. Začal kroutit očima. Nejprve pomalu doprava, pak doleva, potom nahoru a dolů, pak chvíli oči pouлил, jakoby je chtěl vytlačit ze své hlavy, ale pak se lekl, že by mu mohly vypadnout na podlahu do prachu a on by pak musel šmátrat po podlaze, hledaje své dvě oční bulvy, v hlavě dva velké temně zející otvory. Představa nekonečné tmy jej děsila. A tak jimi raději zase jen tak kroutil dokola. Koulel jimi do všech směrů s takovou vervou, až se zase polekal, že by si je mohl překroutit na druhou stranu, dovnitř své hlavy, a tam že by uviděl něco, o čem nemá ani tušení, že v jeho hlavě sídlí. A třeba bych tam uviděl, co si myslím, pomyslel si. Ale očima už raději nekoulel. Poslouchal déšť, který se mu s očividnou radostí střefoval velkými, těžkými kapkami do jeho malého domku. Když se mu zdálo, že už je toho dost, vstal a zahrozil pěstí k zamlženému oknu: „Ty deštoure jeden zlomyslný!“ A zatlačil obočí až ke kořeni svého bambulovitého nosu. Kapky sjížděly po skle ve snaze předhonorit jedna druhou. A že taky nejede náhák nahoru, pozoroval je Elmer. Z okna viděl zplihlé koruny stromů na kraji lesa a lesklé kameny kolem zablácené cesty. Všude šedivo. To je smutno, to je smutno, když prší, myslel si. Šel zpátky ke stolu a nalil si hrnek čaje. Šmolná vůně se rozvalovala po místnosti a všechno zvědavě ohmatávala. Elmer se teď díval na obrázky, co je měl pověšené na stěnách. Usmál se při představě, že by taky takhle jednou visel na stěně jako obrázek. Viděl se vyvedeného v zářivých barvách, nejjemnější tahy štětce. Zavřel při té představě oči a ty hned ztěžkly. Když je zase otevřel, zjistil, že se nemůže ani hnout. Co to? Uprímně se vyděsil, ale hned se uklidnil a začal si pomalu všimnat věcí kolem sebe a viděl ...

... sám sebe, jak podřimuje na židli ve svém domku. Jejda! To jsem přece já! Na stole čaj

a koláčky s kopřivou! Všechno je tu jak má být, ale proč jsem já na stěně a nemohu se ani hnout? A kdo vlastně jsem? A pak mu to došlo a celý se otrásl. Já jsem obrázek na zdi! Dostal velký strach, že už tu bude muset na té stěně viset napořád a už nikdy nezajde do lesa na čerstvé houby, nepromluví se stromem, nepoběží za svými motýly po louce, vítr mu nepohladí vlásky a Bláže Pražené nebude moci říci ani jedno jediné slovo! Ani plakat nemohl, jak byl vyděšený. Tak, teď vím, jaké je to být obrázkem, ale už jím nechci být! To mu křičelo v hlavě. A tu zaslechne velmi vzdálené bouchání na dveře a vidí vcházet Blážu Praženou! Vidí sám sebe, jak vstává ze židle a vítá se s Blážou vřelým objetím! A pak s ní usedá ke stolu, nalévá čaj do hrnků, ukusují koláčky, které dopoledne napekl. Vidí, jak se ti dva v místnosti veselé baví, pohybují ústy, ale Elmer neslyší jediné slovo, ti dva se němě smějí až se za břicha popadají, ale on neví čemu a je z toho úplně zoufalý a pokouší se prokřičet skrze tlusté sklo slova: Ach Blážo, běda, to nejsem já tam dole u Tebe, já jsem přece tady! A pokouší se pohnout a zamávat rukama, ale nejde to a Elmer by se nejraději rozplakal, ale nevěděl, jestli vůbec obrázky pláčou! A tu pohled Bláži Pražené skouzne konečně na něj – na obrázek – a s otevřenou pusou jej pozoruje a ukazuje na něj rukou. A teď se na něj dívá i ten druhý Elmer v místnosti a Elmerovi – obrázkovi – je z toho na nic. Celý se potí a sklo se zamlžuje. Skrze sražené kapičky vidí dvě šmouhy, které se k němu přibližují a nepříjemně se zvětšují. Ztuhl a už cítí, jak se s ním vše zatočilo, když ho čísi pevné ruce, zřejmě jeho vlastní, uchopily a sundávají ze stěny, na zádech cítí závan svěžího vzduchu. Ach, opatrně se mnou! A pak už jen tma. Dalí mě do šuplíku, no to né! Zase ta nekonečná tma! Elmer vykřikl a vyskočil ...

... ze židle. Polekaně se kolem sebe rozhlédl a oddychl si. Vše bylo na svém správném místě. Židle, stolec, konvice čaje, koláčky, obrázky na stěnách a především on byl tam, kde má být. Ale přece jenom, neuniklo mu, že na jednom místě na stěně jakoby chyběl nějaký obrázek. Přemýšlel o tom a ani si nevšiml, že venku přestalo pršet. Vyrušilo jej až zabušení na dveře a do místnosti vešla promáčená Bláža Pražená. „Ó, Blážo,“ zvolal

Elmer a běžel se s ní přivítat, kapka jí visela na nose. Podávala mu cosi zabaleného v barevném papíru. „To je dárek pro tebe, Elmerku, z města,“ řekla Bláža, drkotaje zuby a schovávaje své červené tváře za šálkem kouřícího čaje. Elmer trpělivě rozbaloval papír a pak strnul. Z rozbaleného balíčku se na něj díval – ON SÁM! „Víš, Elmerku, to tě namaloval jeden malíř ve městě, když jsme byli u něj s tetou, jen jsem mu o tobě vyprávěla a on ...“

... Elmer už moc neposlouchal, protože měl takový divný pocit, když obrázek všel na místo, kde zřejmě předtím nějaký jiný obrázek visel a on si nemohl vzpomenout, který to byl. Jeho nový obrázek přesně pasoval do sytého obdélníku po tom předešlém. Moucha, která seděla na skobě poodlétla a potouchle zabzučela.

Elmer a mlha

Elmer se nacházel kousek za svou chaloupkou, když tu jej zastihla mlha. Ano, překvapila jej, nepřípraveného. Celou dobu o ní Elmer nevěděl, ale ona o Elmerovi ano. Byla bílá, vlhká a hustá. A hlavně – byla najednou všude. Elmer dloubal z hlíny kořínky, které pak chtěl usušit do čaje a tu najednou vidí, že jeho domek zmizel a spolu s ním všechno okolo. Jen bílé a studené nic. Natáhl před sebe ruce, ale ani ty neviděl. Třeba jsem zmizel taky, pomyslel si a mlha se uchichtla. Elmer nebyl žádný vystrašený zajíc, ale tohle bylo přinejmenším nepříjemné. Zkusil zapískat na prsty signál, který měli s Bláží Pražnou, ale zvuk, sotva vylétl z úst, narazil do té tolik husté hmoty mlhy a tam se zachytil jako moucha v pavučině. Elmer vstrčil pytlík s kořínky do kapsy u kabátu a rozhodl se jít směrem, kde si pamatoval svou chaloupku. Šel pomalu, nohama opatrně našlapoval na kameny, ruce nataženy před sebou. Slyšel podivné, vzdálené hučení. Šel chvíli, ale nic se nezměnilo, jen mlha byla snad ještě více neproniknutelná. Na chvíli se zastavil a naslouchal. Z levé strany uslyšel kroky. Srdce se mu rozbušilo a zůstal stát jako do země vrostlý. Tu se vedle něj z bílé mlhy vyloupla Bláža Pražná. Teda, alespoň tak vypadala. Elmer neměl potuchy o mlžných přízracích, a proto na ni promluvil: „Blážo, jdeš tudy? Nebo jdeš jen tak někudy?“ Přízrak Bláži Pražné samozřejmě neodpověděl, jen se zašklebil a proplul volně strnulým Elmerem. Ta má způsoby, pomyslel si jen Elmer a znovu se pustil do cesty k domku. Mlha jej se zájmem pozorovala a přemýšlela ve svém zamlženém rozumu, co by mu ještě tak vyvedla.

A najednou měl Elmer dojem, že je už ve svém domku! Ano! Cítil příjemné chvění, které je v jeho domku znatelné za teplých letních podvečerů. A opravdu, když se chtěl posadit na spíše tušenou, než viděnou židli, dosedl na pevné dřevo. A mlha byla najednou nějak teplejší a tenčí. Seděl a nohy ho svědily, jako by je měl v mraveništi. Skrze trhající se chuchvalce bílé hmoty viděl svůj domek, jakoby seděl uvnitř nějaké kopule. Nahoře, vysoko nahoře byl otvor, kudy mlha utíkala ven a světlo dovnitř. A pak se najednou v tom otvoru objevilo veliké oko a hlas Bláži Pražné zazněl zvenčí jako úder hromu: „Elmere, co děláš v té konvici?“ Elmer si nejspíše poposedl na židli a ucítil, že má

nohy ponořeny v teplé vodě. Podrbal se na bradě a vstal, aby zalil vroucí vodou kořínky, které vydloubal z hlíny vzadu za chaloupkou. Bláža Pražená se na něj skrže páru, která stoupala z hrnku, usmála a ukousla ze sušenky. Elmer se ještě jednou ohlédl a podíval se z okna, protože měl pocit, že tam někoho uvidí. Nikdo však venku nebyl. Podíval se znovu na Blážu Praženou, která se vznášela nad šálkem čaje jako pára a i se tak kroutila. Obzvláště dobré kořínky, vzpomněl si Elmer a napil se ze svého hrnku. Za okny se k sobě stulily stromy a měsíc si přičísnuł pěšinku, aby lépe viděl dolů, na malinkou chaloučku, kde se za oknem, ve žlutém světle lampy vznášeli nad šálky svých čajů dva podivíni.

Elmer a boty

Elmer se podíval nad tím, kde asi mohou být jeho boty. Celý den chodil po lese, jehličí křúpalo pod nohama a boty spokojeně vrzaly. Ani do louží nebo mazlavého bláta s nimi nevkroutil, čistounký potok, studenou vodu, raději přešel po kládě. Kůra voněla a míza se lepila na podrážky. Dával pozor, aby nekopal do velkých kamenů, to boty nerady. Zkrátka na ně dával pozor. A najednou ty boty, jeho milé boty, byly úplně pryč. Celý den je měl na nohou, a když se vrátil do domku, boty už na nohách nebyly. Ani nevěděl, kdy si je zul. Nepamatoval si, že by seděl na stoličce u dveří a boty rozvazoval, natož aby je zouval. Vyšel ven, dveře otevřené dokořán a škvířil oči do lesního šera. Ani za dveřmi boty nestály. Myslím, že mi bude bez bot smutno, pomyslel si ten dobrý chlapík a pak si uvědomil, že bez bot vlastně nikam nemůže. Kamenitá cesta tlačí do chodidel, jehličí píchá a tráva ostře řeže kůži. Elmer se posadil na bobek u kamen a hodil do otevřených dvířek polínko, jiskry zatancily. Pak si lehl na podlahu, ucho přitisknuté k prknum. Poslouchal červotoče a představoval si, jak červotoč vyhledává chodbičky dřevem a na boty ani nepomyslí. Nepotřebuje žádné boty, neboť nemá nohy. Červotoč ustal ve svém hledání a poslouchal. Slyšel dech člověka. Představil si obrovského červotoče v botách, tak vypadá člověk. A hned na to usnul, tak byl vyčerpán. Elmer fouknul do hromádky prachu a vstal. Boty neboty, musím pro vodu. Vzal vědro a šel ke studni. Studilo to a tlačilo a Elmer křivil obličej a nos se mu kroutil uprostřed obličeje jak tlustý brouk. Došel ke studni a houkl dolů do temnoty: „Halóóóó, botýýýý!“ Poslouchal. Nic. Voda se líně převálila z boku na bok a jemně přitom šplouchla. Vědro narazilo na hladinu a ponořilo se. Když šel Elmer zpátky k domku, už ho to tolik netlačilo. Pomyslel si, jak je zvláštní chodit venku bez bot, a že to vlastně ještě nikdy nezkusil. Postavil vědro na zem a vykročil po cestě do lesa. Nechtěl jít daleko, už se přece jen stmívalo a v noci po lese chodí divný věci, a tak jen tak na kraji vyzkoušel chodit v suchém jehličí. Chvilí poskakoval a sykal jako had, na kterého šlápnete ve vysoké trávě ve slunném odpoledni, ale za chvíli to přešlo a Elmer se zasmál, jak je to snadné chodit bez bot. Nevěděl jsem, že boty vlastně ani nepotřebuji, řekl si pro sebe a běžel ke studni a vůbec necítil kamínky pod nohama, kterými byla cesta poseta. Nahnul se přes okraj a zavo-

lal do vlhké tmy: „Botýyy, zůstaňte si, kde jstéééé! Chodíím bóóóó!“ A utíkal do trávy. To bylo velmi zvláštní. Cítil, jak jej tráva řeže a hojí zároveň. Pálí a chladí. Kroutí a rovná. Stvoly mu hladily holou kůži na nohou a Elmer měl pocit, jakoby zapouštěl do hlíny kořeny. Jejda, lekl se, ještě bych tu vrostl do země, a pak by mě museli pokácet jako strom. Vyskočil na cestu, popadl vědro a vběhl do chaloupky. Tam se honem podíval, jestli mu mezi prsty na nohou neraší kořínky. Ne, nic takového. Kromě hrudek hlíny, nic. Ale nohy mu teď přímo hořely! Óch, vyjekl a rychle se postavil do přineseného vědra čerstvé vody. Zavřel oči a viděl se, jak stojí v potoce a o nohy se mu otírají rybky, jakoby kovová tělíčka se lesknou v ostrém slunci. To je Elmer a jeho nový den bez bot. Co na tom, že jeho boty celé zoufalé chodily po lese a hledaly Elmera! Ten je bez bot spokojený. Večer, když usínal ve své mechové měkké postýlce, myslel jen na to, až ráno poběží za Blážou Pražnou bos. Ta bude překvapením jen pištět: „Jejej, Elmerku, zapomněl sis někde své boty!“ Ale on jí řekne, ať to taky zkusí a nebojí se posměchu ostatních. Představil si totiž vážné tváře sousedů, jak říkají: „Tak ten Elmer už má zase nápady. Je to přece podivín.“ No, a pak spolu s Blážou poběží na louku za motýly. Ti jsou ostatně taky šťastní bez bot. Ti motýli. Takový je Elmer. Teď už spokojeně spí a zdá se mu sen o tom, že boty sklouzly z nohou, které je tížily a chodí teď samy po cestách, dlouhé řady bot a mezi nimi poskakují jejich majitelé a hledají ty své správné boty, pravou a levou, nebo naopak a všichni sykají, krčí obličjeje a rozhazují rukama. Pěkný pohled, pomyslely si ty boty a Elmer ve snu. Slunce se zavrtalo hlouběji do země. List se neudržel a spadl ze stromu. Červotoč se zavrtěl ve své pilinami vystlané chodbičce a do temnou nocí zahaleného lesa vykročily podivné věci na svou pravidelnou chůzi. A ani jedna neměla na svých roztodivných nohou boty.

Obsah

Helena Dražná

Na honěné	5
Noční příhoda	6
Sen o žlutých cedulkách	7
Na nádraží	8
Sběratelům	9
V restauraci	9
O světě	9
Třídě 4. D aneb pracovní morálka	10
Dámě v červeném	10
Párty	11
Tajná přání	11
Náruživí kolaři	12
I tak	12
Mámo mlask	13
Uspěhající růže	13
Však ty víš	14

Setec

Světlo a tma	17
Život	18
Všední den	18
Vyznání	19
Procitání	20
Maličká	20
Podvečer	21
Milování	22

O bytí	22
V ulitě	23
Naděje	23
Vzrušení	24
Budoucnost	24
Tebou	25

Jan Polydor

Zaměstnání	27
Bezva kámoš	28
Hermert a jeho hlad	30
Krvavý příběh Julie aneb o tom, jak se bačkora na chodník dostala	32
Chtěl bych dosáhnout	34
Rodinná událost	35
Ten Marie a ta zubní kartáček	35
Zasloužený odpočinek	38
Podvečerní zamyšlení	39

Ivan Šrámek

Dojem lásky	41
Tvé sny	41
Na rozloučenou	42
Úvaha	42
Studené jsou ryby	43
Růže	44
Střípky, vize, svědomí	45
Optimistická ranní hodina	46

Stáří	46
Hladím tě	47
Mé vlasy, černý havran	47
Rozhozená stabilita podle Nyquista	48
Nová potopa	49
Příběh	50
Maturák	51
Tos' mi napsala – lahvička	52
Fantasmagorie	53
Zatopený lom	54
Splynutí se zemí	55
Nachytání	56

Kamil Tatar

Elmer na louce	59
Elmer a Bláža Pražená	60
Elmer a houby	61
Elmer a nudný den	62
Elmer a básně pro Blážu Praženou	63
Elmer a vlak	64
Elmer a jaro	66
Elmer a děd	67
Elmer a veliký vítr	68
Elmer a jeho obrázek	69
Elmer a mlha	72
Elmer a boty	74

